

CVETJE

z vertov sv. Frančiška

XXXII. tečaj. V Kamniku, 1915. 9.-10. zvezek.

Vsa lepa si, Marija...!

Znova se je približal praznik naše ljube Gospé, naše mile patroné, prišel je godovni dan Brezmadežne, zaščitnice serafinskega reda.

Znova prepeva sv. Cerkev v svojih molitvah, v imenu vseh človeških rodov pozdravlja Marijo ter ji navdušeno kliče:

„Tota pulchra es, Maria... Vsa lepa si, Marija, in madeža izvirnega greha ni na tebi!“

Sè sv. Cerkvijo ponavljajo slavospeve njeni otroci, vdani verniki: vsa serca prevzema sladka ljubezen do rajske Matere. Zlasti nas, duhovne sinove in hčere sv. Frančiška, ki je Marijo prečisto tako otroško nežno častil in ljubil, zlasti nas navda vselej tiho duhovno veselje, keder se spomnimo na to čudovito prednost ljubezni polne nebeške kraljice. Nepopisno smo srečni, da moremo klicati z vesoljno Cerkvijo, sè vsemi angelji in svetniki:

„Tota pulchra es... Vsa lepa si, Marija!“

Po pravici blagrujemo nad vse ponižno Devico ter se veselimo ž njo vred, da ji je On, ki je mogočen in čiger ime je sveto, storil tako velike reči. Po pravici nas napaja sveta radost zaradi veličastne lepote in slave, katero ji je Gospod podelil s tem, da jo je obvaroval madeža izvirnega greha ter napolnil sè vsemi milostmi. Po pravici se radujemo z Marijo, deviško Bogorodnico, saj je ta neizrekljiva njena odlika, ta premila skrivnost sv. vere, v tako tesni zvezi z našim odrešenjem.

Vprašajmo se, zakaj je vsemogočni Bog vstvaril Marijo brezmadežno, tako ljubeznivo lepo, lepšo ko vsa druga bitja, ki so izešla iz rok Njegovih?! H čemu ji je podelil popolnosti in prednosti, ki presegajo velikost in popolnost vseh angeljev in vseh izvoljenih ljubljencev božjih?! — Dobro vemo, kaj neda ljubi moji, da je neskončna dobrotta božja odločila Marijo, ponižno Devico, za Mater večne Besede, ki se je imela včlovečiti, za Mater Sinu Najvišjega. Ako so matere pozemeljskih kraljev in knezov preskerbljene sè vsem sijajem, ali nima potem Mati kralja vseh kraljev, Mati živega Boga, tim večje pravice bliščati se v vsi krasoti in lepoti?!

Padlo je človeštvo v raj. Grešili so prvi stariši, zapoved božjo sta prelomila zastopnika človeškega rodu: Adam in Eva, zgubila posvečujočo milost ne samo zase, temuč tudi za vse potomce. Vsi ljudje smo grešili v Adamu, našem praočetu — vsi, izuzeta je samo izvoljena Mati obljubljenega Odrešenika — vsi smo postali otroci jeze, posode pogubljenja . . . „Kaker je po enem človeku greh prišel na svet in po grehu smert, in tako je nad vse ljudi prišla smert, ker so vsi v njem grešili.“ (Rimlj. 5, 12). Dvojna smert: dušna vsled izgube nadnaravnega življenja in telesna ko posledica dušne smerti. Vsem ljudem bi bilo za vselej zaperto nebo, kraljestvo večnega Očeta, ako se nas On ne bi bil vsmilil. Ali neskončno pravični in vsmiljeni Sodnik je prizanesel slabotni, kerhki človeški naravi, — zapeljana je bila Eva od peklenkega lažnika! — v svoji nerazumljivi modrosti je obljubil Gospod Stvarnik Odrešenika.

„Sovrašтво bom naredil mej teboj in ženo, in mej tvojim in njenim zarodom: ona ti bo sterla glavo (hebrejsko: on ti bo sterl glavo).“ (I. Mojz. 3, 15). Tako je govoril Gospod Bog hudobnemu duhu, skritemu v kači. Napovedal je dva nova zastopnika človeškega rodu: ženo Marijo, deviško Mater, in njen

zarod: Kristusa, Zveličarja sveta. Enako veselo oznanilo je dal sv. Duh po preroku sedemsto let pred Mesijevim prihodom: „Glej, Devica bo spočela in Sinu rodila, in imenovalo se bo ime njegovo Emanuelj (Bog z nami).“ (Iz. 7, 14).

Marija je druga boljša Eva, ki je popravila, kar je zagrešila naša pramati, Marija je sprejela Gospodove postave, sprejela voljo božjo ter zavergla hudobnega duha, Marija je tista močna žena, ki je sterla glavo peklenski kači, žena sè svojim zarodom: deviška Mati, ponižna dekla Gospodova. Čeprav je Marija Adamova hči, vender se ji ni približal madež izvirnega greha: Gospod je bil storil izjemo, odrešil jo je na odličniši način, takorekoč vnaprej, ker si jo je od vekov izvolil za svojo Mater. Od prvega trenutka njenega spočetja jo je krasilo prežarno svatovsko oblačilo posvečujoče milosti božje. Nadnaravna podoba božja je odsevala v njej, najmanjša senca ni nikoli zatemnila bleska in sijaja nedolžne lepote.

Tota pulchra es, Maria... Vsa lepa si, Marija, in madeža izvirnega greha ni na tebi, niti pege osebneга zadolženja, milosti polna: rasla si v čednosti in dobrih delih, rastle neprestano v ljubezni božji!

Vsa lepa si, izvoljena Mati božja! — O milost nad vse milosti! Nikoli ne moremo dovolj razumeti te tvoje neizrekljive odlike, prejasna nebeška Gospa: ti si deviška Mati Boga samega: po tebi, iz tebe se je včlovečil božji Sin, da bi mogel terpeti ter tako zadostiti za človeški rod, zadostiti žaljeni pravici večnega Očeta! V tebi, o Marija, je po sv. Duhu vzel nase našo slabotno naravo ter postal naš brat, naš prijatelj, ne da bi prenehal biti Bog...

Ko so se časi dopolnili, je poslala večna Beseda nebeškega poslanca h ponižni brezmadežni nazareški Devici, da jo pozdravi ter ji sporoči: „Sveti Duh bo prišel vate in moč Najvišjega te bo obsenčila, in zato bo Sveto, ki bo rojeno iz tebe, imenovano božji Sin...“ (Luk. 1, 35). — „In angelj pride k nji in ji reče „Zdrava, milosti polna, Gospod s teboj, blagoslovljena ti mej ženami...! — Ne boj se, Marija, ker našla si milost pri Bogu. Glej, spočela boš v telesu in rodila Sinu, in imenuj njegovo ime Jezus. Ta bo velik in Sin Najvišjega imenovan, ... v hiši Jakobovi bo kraljeval vekomaj, in Njegovemu kraljestvu ne bo konca.““ (Luk. 1, 28—33).

Ko je ponižna dekla Gospodova privolila v skrivnost včlovečenja božje Besede, se je zgodilo največe čudo božje vsemo-gočnosti in ljubezni božje. Pričelo se je veliko delo odrešenja. Odperta so nebesa vsem ljudem, ki hočejo iti v življenje, vsem, ki hočejo sprejeti in spolnjevati zapovedi božje, Gospodovo po-stavo. —

„Beseda je meso postala“ v Mariji, ki nigdar ni bila pod oblastjo hudobnega duha, v Brezmadežni, ki je bila vedno popolna lastnina Gospodova, odsev in ogledalo božje lepote.

Vsa lepa si, Marija, milosti polna hči večnega Očeta! O kako žariš v nadnaravni krasoti, mej vsemi stvarmi svojemu Stvarniku najbolj podobna!

Vsa lepa si, Marija, brezmadežna deviška Mati božjega Sinu, mej vsemi razumnimi stvarmi najtesneje združena z miljenim Odrešenikom! S teboj je Gospod, in po tebi z nami . . .

Vsa lepa si, Marija, veličastno svetišče sv. Duha, Boga lju-bezni in lepote, mej vsemi stvarmi najbolj obdarjena z milostmi, neskončno blagoslovljena!

„Veliko znamenje se je prikazalo na nebu.“ (Skriv. raz. 12, 1). Pred našimi duhovnimi očmi plava neizrečeno mila podoba ne-omadežane Device, v prvem trenutku spočetja napolnjene z mi-lostjo, z nadnaravnim soncem čudovite krasote: ponižno nagnjeno glavo ji obdaja venec dvanajsterih zvezd, snežnobela oblačila na-lahno plapolajo v blestečem morju svetlobe, njen mili obraz je odsev največe dobrote, roke so sklenjene v molitev, njeno prečisto Serce je potopljeno v valove hvaležne ljubezni . . .

Pozdravljena Marija, naše upanje, začetnica življenja, po-zdravljena Mati našega Gospoda!

O, privoščimo tebi, Brezmadežna, privoščimo tebi, Prečista, vse milosti, vse prednosti, vso moč in slavo in srečo! Bodi po-zdravljena! Dvigni roke in nas blagoslovi, naša Gospa in Mati!

F. K.

Vaja v ponižnosti po zgledih svetnikov.

P. A. M.

VII. POGlavJE.

Ponižnost svetnikov pri obrekovanju in zasramovanju.

Naš božji Zveličar, ki nas je učil ponižnosti že pri svojem rojstvu v betlehenskem hlevcu, nas uči te najpotrebniše čednosti tudi v svojem terpljenju, pred vsem v ponižnem in mirnem prenašanju obrekovanja, zaničevanja in zasramovanja. Nikedar niso mirovali njegovi zagrizeni sovražniki, zlasti pismarji in farizeji; vedno so nanj pazili in ga zalezovali, da bi ga v besedi vjeli in ga mogli pri ljudstvu in oblastnikih očerniti. Razne reči so si izmišljevali, le greha mu niso mogli očitati. Tožili so ga pa, da ne spolnuje sobotne postave, da grešnike sprejema, ž njimi okrog hodi, ž njimi je in pije. Ker ste bili po postavi za obsodbo kakega obtoženca potrebni vsaj dve priči, ketere pa sta morale v pričevanju popolnoma soglašati, so veliki duhovniki in ves zbor iskali krivega pričevanja zoper Jezusa, da bi ga vmorili, in ga niso našli, dasiravno je bilo mnogo krivih prič pristopilo. „Zakaj veliko jih je krivo pričalo zoper njega, pa pričevanja se niso vjemala. Zadnjič ste prišli dve krivi priči in ste krivo pričali zoper njega rekoč: Mi smo ga slišali reči: Jaz morem podreti tempelj božji in v treh dneh ga zopet sezidati. In tudi njih pričevanje ni obstalo.“ Tako nam poročajo sveti evangelisti. In kaj je storil božji Učenik nasproti vsemu temu hudobnemu govorjenju, obrekovanju in krivemu pričanju? Molčal je, da bi nas učil ponižnosti pri obrekovanju, da bi nam zgled dal, da ne smemo biti tako skerbni za to, kako bi se branili, zagovarjali in maščevali, da bi zadostili za naše grehe, ketere v takih okoliščinah storimo.

In oh, koliko zasramovanja in zaničevanja je moral prestati naš Odrešenik. On kralj večne slave, keterega angeltji ponižno molijo in časte! Spolnilo se je nad njim, kar govori prerok: „V smeh sem vsaki dan, vsi me zasmehujejo.“ Jer. 20, 7. „Bil sem v smeh vsemu svojemu ljudstvu, njih pesmica celi dan.“ Žal. pes. Jer. III. 14. „Nasiten je sè sramoto.“ Žal. pes. Jer. III. 30. „Jaz pa sem červ in ne človek, zasramovanje ljudi in izveržek izmej ljud-

stva.“ Ps. 21, 7. O, kako se je to spolnilo pri njegovem terpljenju! Zasmehovali so ga, rogali so se mu in šalili iz njega in iz njegovih visokih služeb in lastnosti. Zakrili so mu obraz, ga bili in vpraševali, kedo ga je vdaril. Preklinjali so ga, pljuvali so v njegovo sveto obličje, kar je bilo pri Judih najhujše zasramovanje. Slekli so ga in so mu ogernili škerlatast plašč. Spletli so krono iz ternja in so mu jo na glavo djali in terst v njegovo desnico in so predenj poklekovali in ga zasramovali rekoč: Zdrav bodi judovski kralj! In so mu jih za uho dajali in terst jemali in ga tolkli po glavi in na kolena padali ter ga norčevaje se molili. On, Sin božji pa vse to mirno prenaša v neskončni poterpežljivosti in ponižnosti. Kaker največega hudodelca ga terdo zvezanega vlačijo od enega sodnika do drugega. Povsod ga obsipajo sè zaničevanjem in zasmehovanjem, nazadnje ga pošljejo h Herodu, kateri ga je s celim svojim dvorom in sè svojimi vojščaki zasmehoval, ga oblekel v belo obleko ter ga zopet Pilatu nazaj poslal. Ta ga pa vkaže strašno bičati, ga obsodi h najsramotošni smerti na križu mej dvema razbojnikoma. Zveličar pa vse to terpi, mirno in ponižno, kaker krotko, pohlevno jagnje.

Tako nam naš božji Učenik sè svojim zgledom daje najlepší nauk, kako moramo preganjanje in zaničevanje prenašati.

Zato so vsi zvesti učenci tega božjega Učenika radi in voljno prenašali krivice, obrekovanje, zaničevanje in zasramovanje. Z veseljem so šli aposteljni spred zboru, ker so bili zarad Jezusovega imena vredni spoznani, zaničevanje terpeti. — Sv. apostelj Pavel govori: „V zgledovanje smo svetu, angeljem in ljudem. Mi smo neumni zavoljo Kristusa, vi pa modri v Kristusu, mi slabi, vi pa močni, vi ste častiti, mi pa zaničevani. Do te ure smo lačni in žejni in nagi. In nas s pestmi bijejo in nimamo stanovitnega prebivališča ter se trudimo in delamo sè svojimi rokami; kolnejo nas in jih blagoslovimo; preganjani smo in prenašamo; preklinjajo nas in molimo; kaker smeti tega sveta smo postali vseh izveržek do sedaj.“ I. Kor. 4, 9—13. Ni se hotel hvaliti ta velik sveti apostelj v drugem, kaker v svoji slabosti, zaničevanju in v križu Jezusa Kristusa. Pobožni Tomaž Kempčan piše: „Sveti Pavel si je prizadeval, da bi vsem vgajal v Gospodu in je vse vsem postal; vender mu je bilo prav malo mari, da so ga sodili človeški jeziki. Storil je, koliker je mogel, da bi se drugi poboljšali in zveličali; tega pa ni mogel doseči, da bi ga drugi ne bili nikoli sodili in zaničevali. Zato je vse izročil Bogu, ki vse ve;

in poterpežljivo in ponižno se je branil hudobnih jezikov in ljudi, ki so si krivično in lažnjivo čezenj izmišljevali in samovoljno se vzdigovali proti njemu. Vender pa je včasih tudi odgovarjal, da bi koga z molčanjem ne pohujšal.“

In kako nas uči sv. Frančišek?

Ko je on nekega dne bratu Leonu razlagal, v katerih rečeh je najti pravo veselje, je sklenil svoj poduk z besedami: Poslušaj sklep, o brat Leon! Nad vsemi milostmi in darovi sv. Duha, ke-tere Kristus daje svojim prijatelom, je le ta, da sami sebe pre-magamo in iz ljubezni do Kristusa vse kazni in psovanja, osramo-čenje in terpljenje radovoljno prenašamo. Pri vseh drugih milostih božjih se moramo hvaliti, ker niso naše, temuč so od Boga in zato govori apostelj: „Kaj imaš, kar nisi prejel? In če si prejel, kaj se hvališ, kaker bi ne bil prejel?“ V križu, terpljenju in brid-kostih pa se lahko hvalimo, ker je to naše in zarad tega pravi apostelj: „Jaz se nočem hvaliti razun v križu našega Gospoda Jezusa Kristusa.“

Sv. Ignacij Loj. je bil tudi teh misli. On uči svoje redov-nike: „Kaker otroci tega sveta z veliko skerbijo iščejo časti, slave in spoštovanja, tako naj tisti, ki hočejo svojega Zveličarja v res-nici nasledovati, iz ljubezni do njega in v njegovo čast, koliker se da brez razžaljenja božjega in pohujšanja bližnjega, radi pre-našajo zaničevanje, kriva pričanja in druge krivice. Ko je ta svetnik romal po Sv. Deželi, ga je nekoč neki ramenski kristijan pretepel in ga v veliki jezi vlekel po jeruzalemskih ulicah v frančiškanski samostan. Svetnik je bil tega silno vesel.

Ko se je pa vračal domov in potoval po Lombardiji, kjer so se ravno Francozi in Španci mej seboj vojskovali, so ga španski vojščaki vjeli, ker so mislili, da je ta shujšan, stergan in zdelan človek kak ogleduh. Zvezali so ga prav terdo in peljali v neko hišo, kjer so ga ostro spraševali in preiskali. Nato so ga vlekli k svojemu stotniku. Mej potjo so ga suvali in se iz njega nor-čevali; polno ženskih in otrok je šlo za njim, ki so ga zasmehovali in psovali. Svetnik pa je bil prevzet od veselja in je hvalil Boga, da ga je vrednega storil, posnemati svojega Zveličarja, ke-terega so tudi tako zasramovali po ulicah Jeruzalema. Ko ga je stotnik prašal, kedo je, od kod prihaja, kam je namenjen in še razne druge reči, ni odgovoril besedice, le ko ga je vprašal, je li res ogleduh, je odločno rekel: Ne! Stotnik je ozmirjal vojščake,

da so mu pripeljali tacega bebastega človeka ter rekel, da so sami bolj neumni, kot je ta človek. Vkazal jim je, naj ga postavijo na cesto in ga puste v miru, da gre, kamer hoče. Razljuteni vojščaki so peljali svetnika venkaj, ga tolkli in bercali, dokler se niso naveličali. Ta pa je šel vesel svojo pot naprej in hvalil Boga, da ga je deležnega storil, tistega zasramovanja, kakeršno je Zveličar terpel na dvoru Heroda od spridenih vojščakov. Sv. kralj Ludovik si je prizadeval, da bi bil vsem pravičen. Ravno zarad tega je enkrat neka žena zgubila pravdo pred kraljem. Vsa razkačena ga začne zmirjati in mu reče, da ni vreden nositi kraljeve krone on, ki zasluži, da bi ga iz dežele spodili. Sv. kralj ji krotko odgovori: „Prav imaš, dobra žena, jaz res nisem vreden biti kralj in zaslužim, da me ne le iz francoske dežele, temuč iz sveta zapode.“ Na to jo je po kraljevo obdaril.

Sv. papeža Pija V. je neki človek v sramotivnih pesmih zelo sramotil in zasmehoval. Po postavi je bil obsojen ta človek v prav ostro kazen. Ko je sveti papež to zvedel, si je dal tega človeka pred se pripeljati in ga vprašal, zakaj ga je tako sramotil. Odgovoril je: „Oh, hudobni duh mi je dal to nesrečno misel.“ Svetnik pa mu reče: „Ke bi me bil ti sramotil kot papeža, bi pustil, da te zadene kazen po vsi ostrosti postave, ker si se pa norčeval iz dominikana — Pij V. je bil iz dominikanskega reda — jaz pa kot papež ne smem pozabiti, da sem vbog redovnik in reven človek, ti odpustim. Ne stori tega več! Ako boš pa kedaj zapazil, da kaj prav ne delam, pridi in povej mi, jaz se bom potem popboljšal.“

Kaker piše sv. Jeronim, je svet zaničeval tudi sv. Pavlo, plemenito rimsko gospo. Ljudje so jo imeli za nespametno, ker je vse bogastvo zapustila, se vsem častem in vgodnostim svojega visokega stanu in vsemu posvetnemu veselju odpovedala ter hotela do konca svojega življenja ostati v samotnem in zapuščenem kraju blizu Betlehema. Na vsa zaničevanja pa je svetnica govorila z aposteljom: V zgledovanje smo postali svetu, angeljem in ljudem. Nespametni smo zarad Kristusa, pa nespamet božja je modrejša, kot modrost ljudi, zato govori Zveličar: Bog, ti poznaš mojo nespamet. Ps. 60, 6.

Sv. Elizabeta je po smerti svojega moža, — kaker so v najnovejšem času dognali učenjaki, na novo preiskavši vire o priliki sedme stoletnice njenega rojstva, — prostovoljno zapustila svoj

grad Vartburk ter ko mlada vdova živela v največem vboštvu in pomanjkanju, da bi tako posnemala Jezusa Križanega in njegovega zvestega nasledovavca sv. Frančiška Asiškega, kateremu je bila po duhu popolnoma sorodna. Vsled takega ravnanja so jo mnogi zaničevali, celo taki, ki so bili, seveda neradovoljno, sami siromašni. Ko je nekega dne hodila po prav blatni cesti, po kateri se je valila erjava voda in je pri prehodu stopala po večih kamnih, ki so bili čez cesto položeni, ji pride od druge strani nasproti neka žena, kateri je bila svetnica poprej veliko dobrot skazala. Ta se ji ni hotela vmekniti in ji tudi ni dala časa, da bi se bila sv. Elizabeta nazaj vernila, temuč pričela je vpiti nad njo, jo zmerjala in zaničevala ter nazadnje surovo pehnila v blato. Vsa mokra in blatna se sv. kneginja vzdigne, ostane mirna in krotka ter se smeje svoji nesreči. Svet jo je v njenem siromaštvu zaničeval, jo grajal kot nespametno, prenapeto hinavko, ki tako malo skerbi za svoje otroke. Ona pa je ostala stanovitna, se ni zmenila za grajo in zasramovanje sveta ter bila vsa srečna, da je mogla zarad Zveličarja zaničevanje terpeti.

Tako so svetniki po zgledu Jezusovem prenašali krivice, zasramovanje in preganjanje.

Vzemimo si k sercu, kar uči pobožni Tomaž Kempčan: „Kedo si, da bi se bal vmerljivega človeka? Denes je, jutri ga ni več. Boga se boj in potem se ti ni bati človeških groženj.

Kaj ti more kedo z besedo ali krivico? Sebi več škoduje, kaker tebi, ker ne uide sodbi božji, kedorkoli si bodi. Imej Boga pred očmi in nikar se ne prepiraj in ne pritožuj!

Terdno stoj in na Boga zaupaj! Saj besede so le besede; po zraku lete, pa se ne dotaknejo kamena.

Ako si kriv, skerbi, da se rad poboljšaš; ako ti pa vest ničesar ne očita, misli: to hočem preterpeti zarad Boga. Vsaj žaljive besede preterpi, dokler ne moreš hujših vdarcev prenašati.

Kaj misliš, zakaj te bole malenkosti? Ali ne zato, ker si še ves posveten in preveč gledaš na ljudi? Ali ne iščeš praznih izgovorov za pregreške zato, ker se bojiš, da bi te zaničevali, ker nočeš, da bi te grajali? Le bolj se oglej in spoznal boš, da še svet tiči v tebi in da se še vedno rad prikupuješ ljudem. Ker se toliko bojiš, da bi te zaničevali in sramotili zarad napak, je očitno, da nisi dovolj ponižen, da ti svet še ni križan in da mu še nisi popolnoma odmerl.

Kedor ni v duhu zbran in nima Boga pred seboj, ga zbode vsaka grajavna beseda. Kedor pa v mene — svojega Boga — zaupa in ne želi vsega po svoji volji, živi brez strahu pred ljudmi.

Zakaj jaz sem sodnik in poznam vse skrivnosti in vse, kako se je godilo; poznam onega, ki krivico dela in onega, ki jo terpi. Jaz terpim, da prvi dela krivico in želim, da jo drugi voljno terpi, da se razodenejo misli mnogih serc.

Jaz bom sodil krivega in nedolžnega.

Sodba ljudi pogosto slepi; moja sodba pa je resnična, stala bo in ne overže je nihče; skrita je in večinoma le malokomu znana; vender se ne moti nikoli, če se tudi očem nespametnih ne zdi prava. Pri vsaki sodbi torej pribeži h meni in ne zaupaj lastni sodbi! Zakaj pravični se ne vznemiri, karkoli se mu zgodi od Boga. Ne skerbi ga, če tudi krivično govore proti njemu.

Misli namreč, da jaz preiskujem serca in obisti, ter ne sodim po obrazu in človeški podobi. Zakaj mariskaj je pred mojimi očmi krivično, kar je hvale vredno po človeški sodbi.“ („Hodi za Kristusom“ III. 36, 46).

Te lepe nauke večkrat preišljujmo in prizadevajmo si, posnemati svetnike v njih ponižnosti. Seveda bi vselej ne bilo modro, da bi molčali na vsako obrekovanje ali zaničevanje. S ponižnostjo mora biti združena modrost in previdnost. Najbolje je, da se ravnamo po svetu modrih mož, zlasti po navodilu svojega spovednika. Keder nam je v dušno korist, keder ne terpi čast božja, keder ni našemu bližnjemu v škodo in pohujšanje, radi terpimo vse take krivice po zgledu svetnikov. Ako pa spoznamo, da bi tako obrekovanje in zasramovanje škodilo našemu delovanju, delalo sramoto našemu stanu, ali da bi se Bog še bolj žalil in se delala krivica našim domačim in bližnjemu sploh, potem je naša dolžnost, da branimo svojo čast, svoje dobro ime, ki je za nas velik zaklad na svetu.

Vojska in mir.

(P. G. R.)

Kervavo poljé, brezmejno gorjé
 Rodilo si ti!
 Ker lilo si ti, ker pilo si ti
 Potoke kervi.

(Gregorčič, *Po bitvi.*)

Tako poje o bojnem polju 'naš pesnik Simon Gregorčič. Ako kedaj, se posebno v dnevih sedanje svetovne vojske prav živo spominjamo besed vmerlega pesnika. Glasovi bojnih zvonov done po celi Evropi in odmevajo v besedah:

»Kervavo poljé, brezmejno gorjé
 Rodilo si ti!
 Ker lilo si ti, ker pilo si ti
 Potoke kervi.«

Ni ga človeka, ali bi ga vsaj ne smelo biti, ki se ne bi zaglobil v resnobo in pomen sedanjega časa za prihodnjo zgodovino Evrope in njenih narodov. Postojmo nekoliko na potu vsakdanjega življenja in se v naslednjih versticalah zatopimo v čudovita pota božja, zamislimo se v vojsko in mir.

Vojska.

Večni Bog hodi po svetu. Ali ne čujemo njegovih korakov? Ali ne vidimo njegovih sledov? Ozrimo se v naravo! Vsaka stvarca nam pripoveduje o nešteti dobrotah božjih. To pričevanje prirode se pa čudovito sklada z razodetjem božjim: vsaka beseda v sv. pismu je odmev božje ljubezni. Od prve besede, ki jo je Bog izgovoril ob dnevu stvarjenja, pa do zadnje, katero je izrekel na križu božji Sin, ko je vmiral za narode zemlje, nam priča o neskončnem vsmiljenju vsegamogočnega Stvarnika nebes in zemlje. „Z večno ljubeznijo nas Bog ljubi,“ pravi prerok Jeremija (31, 33). Svet še ni bil vstvarjen in že je bil človek predmet božjega dopadajenja, središče in cilj njegove skerbne ljubezni.

Približal se je trenutek, ko naj bi poleg Boga bivala še druga bitja. Beseda stvarjenja se razlega po večnih domovih neba. Pokorna ti vsemogočni besedi se razlije svetloba po neizmernih

prostorih. Zvezdâ nebrojna četa začne hoditi svojo pot; nebo se oboka v prelepem polukrogu in se zasveti v svoji mili modri barvi; goré se dvignejo proti nebu, globočine morja se odpro, da sprejmejo vase množine vodâ; veličastno valé reke svoje valove po odkazani jim strugi. Drevesa, zelišča, cvetlice in sadeži poženejo v bajni krasoti iz blagoslovljêne zemlje. Duh življenja prešine vso naravo. V neizmerno različnih oblikah, verstah in podobah se začno gibati na vseh krajih zemlje milijoni živih stvari. Mir in tihota, ki sta vladala v naravi, sta prenehala. Iz brezštevlnih gerl ptic se dviga proti nebu slavnostni slavospev Stvarniku vesoljstva. Vse se giblje, vse deluje v slavo in čast božjo.

Zakaj vsi ti čudeži? Za človeka je vstvarjen svet. Njegovo kraljestvo je, kamer ga je postavil Bog za kralja in gospoda. Zavoljo človeka sveti sonce in se lesketajo zvezde, se stemni nebo in dežuje, se zasveti jutranja rosa na tratih in livadah; zarad človeka zazelené drevesa, zazoré sadovi in delajo živali, njemu v veselje prepevajo ptice, v njegovo naročje polaga narava svoje sadove in svoje prijetnosti. O kako čudovito lepa je ta pot, ki nas vodi od vidnega sveta h nevidnemu Bogu! Tiho hodi Bog vsemogočni Stvarnik mimo nas, skrivnostno mirno delujoč v naravi. Toda ljudje, zatopljeni v svet in minljivost, niso hoteli spoznati Boga v njegovem stvarstvu, in ker ga niso spoznali, se niso zmenili za njegove zapovedi, ne za njegovo Cerkev. Zato je nastopil Stvarnik vesoljstva drugo in glasnejšo pot. Vdaril je narode s tako silo, da se je stresla in se še denes trese vsa Evropa.

„Svet je velik, in veliko je gorje, in to gorje kliče: prejdi.“ Ali nismo imeli do sedaj dovolj gorja na zemlji? Ali nismo gledali tega gorja v temnih in zaduhlih sobah revežev, na samotnih bolniških posteljah, pri brezposelnih, ki si ne morejo zaslužiti vsakdanjega kruha, pri nesrečnih izseljencih, ki zdihujejo v tujini po mili domovini, v bolnišnicah, sirotišnicah, norišnicah. Ali nismo videli dovolj gorja v nesrečnih žertvah pijače in nenravnega življenja?

Vsemu zlu se je pa še pridružila vojska, katero primerja sv. evangelist Janez v Skrivnem Razodetju konju, ki sè svojimi železnimi kopiti brezobzirno stepta vse ostanke lepote in sreče ter neizmerno pomnoži bedo človeštva. Vojska — gorje si vseh

gorjâ. Pa čemu je vojska sè vsem svojim terpljenjem? Čemu prelivajo vojaki svojo dragoceno serčno kri?! —

Trume hrabrih vojakov branijo naše pravice. Da je naša vojska pravična, o tem nihče ne dvoji. Naša stvar je sveta, naša zastava bela in neoskrunjena, mirna je naša vest. Na naši strani je najstarejše, najsvetejše, prvotno in najbolj naravno pravo: pravo lastne obrambe. Tega nam ni treba na dolgo in široko dokazovati, ker je vsem jasno. Tudi nočemo več spominjati na satanske spletke, ki so jih pletli v bližnjem kraljestvu Srbije zoper pravice Avstrije, nočemo na novo odpirati skelečo rano serca in klicati v spomin ono zlobno roko, ki je pretrgala nit dvojnemu najplemenitišemu življenju, kar jih pozna sedanji svet. Saj so nam ti žalostni dogodki še živo pred očmi. Serce nas je zbolelo, duša zastokala, iz oči se je vderla grenka solza, ko smo zaslišali gorje, ki je zadelo celo Avstrijo. In vstal je naš ljubljani in miro-ljubni vladar in ž njim so vstali vsi narodi edini in združeni, da kaznujejo krivico in branijo z najboljšimi svojimi močmi pravico in prostost svoje domovine.

Hrabri vojaki nam branijo domovino. Kaj pa je prav-zaprav domovina? Kakšen čar odseva iz tega imena? Zakaj nas omami ta sladki glas, zakaj nam hitreje polje kri po žilah, ko slišimo besedo domovina? Zakaj se leskeče oko navdušenja, zakaj radosti trepeče serce, ko slišimo domače glasove? Zakaj vse to? Kaj je domovina? Ali je peščica peska, na katerem stojimo? Veter ga razperši! Ali je rodovitna in plodonosna zemlja, kjer bivamo? Povodenj jo lahko odnese! So-li domovina grobovi naših očetov? Sile časa jih zdrobe v prah! So-li mesta, tergi in vasi domovina? Potres, ki more razdejati celo nam tako ljube gore in planine, poruši vasi in mesta. Ali so mogoče domovina doline sè šumljajočimi potoki in deročimi rekami? Vse reke teko v tuja morja. Val, keterega denes gledamo, hiti dalje in pljuska že jutri ob tuje obrežje. Ali so domovina ljudje pokrajin, v kterih živimo? Ljudje rastejo, starajo se, padajo v grob, rod za rod. Ne, vse to ni domovina, mariveč domovina je v prvi verstvi dežela naših očetov, dežela, kjer so naši pradedje živeli in vmirali, dežela, katero so sè solzami namakali, sè žulji svojih rok obdelovali, z ljubeznijo posvetili, dežela, kjer govori vse o njihovi veri in slavi, dežela, kjer je tekla naša zibelka, ki je videla naše perve dni, dežela, kjer nas je oče pervikrat objel in se nam je mati pervikrat sladko nasmejela, dežela domačega ognjišča. Do-

movina je oni kos zemlje, kjer smo vžili največ veselja z brati in sestrami, tista sveta gruda, katero so pradedje naši namakali s potom in kervijô.

Vse to pa še ni domovina, ampak so le deli domovine. Domovine ne poznaš, če je ne občutiš. Domovina je ona vzvišena misel, ki vzbuja v našem sercu ljubezen, veselje, ponos in navdušenje. Domovina je nekaj, kar nas sili, da povsod delamo za njo, da vse za njo žrtvujemo, da se vedno trudimo za njeno rast in njen procvit. Domovina ima v sebi toliko čarobnosti, da žrtvuje pravi domoljub za njo vse — tudi življenje. Domovina je mati nas vseh, kakor poje pesnik:

»Oj, mati moja domovina,
Ljubezen moja ti edina,«

in pristavlja poln ljubezni in hvaležnosti najblažje voščilo:

»Bog čuvaj dobrotljivi te!«

(*Gregorčič, Domovini.*)

Vzdignili so se sinovi Avstrije ter se zbrali pod zastavo svetlega vladarja, da branijo „sè združenimi močmi“ ljubljeno domovino. Eden je pustil plug na polju, drugi je ostavil sekuro v gozdu in odložil kladivo v delavnici, tretji je položil pero na pisalno mizo, četrti je zapustil parni stroj. Vsi pa so zamenjali orodje mirnega dela z ostrim orožjem. Šli so junaki v boj. Že žvenketajo nad leto dni meči, žvižgajo krogelje, germe topovi — boj divja in besni na severu in na jugu, na vshodu in zahodu. Koliko terpljenja so prestali v obrambi pravice in domovine! Stotisoče cvetočih življenj vniči prezgodnja smert, stotisoče zdravih teles starejo rane in pohabljenost. In dandanes še bolj ko kedaj vsled spolnitve orožja in vsled neizmernih množic vojakov, ki si stoje nasproti. Vojska je že sama na sebi britka. To britkost je pa pomnožila človeška brezobzirnost, ki ne spoštuje več določil mejnarodnega prava.

Zlo gospodari na bojišču in posledice tega zla se čutijo doma. Solzne oči, kervaveča serca, zrušena družinska sreča, mož oropane žene-matere, očetov oropani otroci, sterti vzori in cilji življenja, zaperte trgovine, ostavljena obert, v puščave spremenjeni domovi, zapuščena veda, zdrobljeni umotvori umetnosti, prazne dvorane človeške marljivosti, s temnimi slutnjami in sè strahom napolnjene duše: „Kaj bo, kaj bo? Kako in kedaj se bo kon-

čalo? . . .“ Gorje nepopisno, eno samo ime imaš: vojska! Kako mogočno hodi Bog v teh dneh mej nami. O teh božjih potih nam dovolj jasno pridiga glas in vpitje, ki odmeva od vseh štirih strani sveta tako, da so resnične besede, ki jih je zapisal prerok Izaija o obleganih prebivavcih mesta Babilona: „Na gorah je glas množice, kaker obilnih ljudstev, hrumeči glas kraljev zbranih narodov. Gospod vojskinih trum je povelje dal vojskinim trumam, ki pridejo iz daljnih dežel, iz zadnjega kraja pod nebom; Gospod pride s posodo svoje serditosti, da bi pokončal vso deželo“. (Iz. 14, 4. 5.) — Dovolj jasno nam pridigajo grobovi, ki se na novo odpirajo in sprejemajo v sebe dan na dan tisoče mertvih; pridigajo nam solze in zdihovanje, skerbi in tožbe prebivavcev onih pokrajin, kjer divja boj, ki nimajo niti najpotrebnišega, da bi se preživili, ki so izgubili dom in premoženje; pridiga nam že ime vojska, zakaj najstrašnejša šiba je, s katero obiskuje Bog narode, da jih kaznuje in pripelje nazaj k sebi.

Ako vse to premislimo, bomo priznali, da so brezbožni in zlobni tisti ljudje, ki begajo v sedanjih resnih časih naše ljudstvo po vaseh, tergih in mestih z najrazličnišimi lažmi, tako da je v skerbeh za zmago in prihodnjost domovine. Ali niso zlobni tisti ljudje, ki nimajo družega dela, kaker da sramote naše cerkvene poglavarje, duhovnike in voditelje naroda in jim podtikajo stvari, o katerih se dobremu kristijani niti ne sanja? Ali niso hudobni oni ljudje, ketere napolnjuje pred vsem le serd in sovraštvo do vere in sicer sedaj v teh britkih, velikih dnevih, ko se odigrava zgodovina narodov, ko se žertvujejo milijoni za svojo domovino, da bi iz kervi in žrtev naših najboljših sinov vsklilo nam in našim potomcem mirno in lepo življenje! Kar je pri tem najbolj žalostno, je pa to, da se najdejo mej Slovenci verni kristijani, goreči tretjeredniki in dobri državljani, ki takim lažem brezmejno verujejo ter hodijo zbegani po svojih dnevnih opravilih. Ali smo Slovenci že tako globoko padli v mišljenju, da smo omejeni sami nase, brez višjih misli in vzorov, da verjamemo vsakemu lažniku? Žalostno je to, pa resnično! Ljudem manjka prave modrosti, zato nimajo pogostokrat trezne razsodnosti in ne dosti smisla za skupnost. Samoljubje je bilo vedno v škodo skupnosti in je še posebno v današnjih dneh, ko se odigrava tekma in boj mej narodi Evrope, naravnost pogubonosno. Težko je razumeti, da se nekateri ljudje v sedanjih resnih in zgodovinskih časih ne morejo dvigniti do nekoliko vzvišenišega mišljenja in da ostanejo

omejeni na svojo lastno korist. Vse take ljudi bi bilo dobro poslati v bojni vrišč, da bi vsaj nekoliko spoznali grozo vojske, se streznili in se naučili ljubiti svojo drago domovino, namočeno s potoki serčne kervi, da bi se naučili žrtvovati se za svojo rodno zemljo. Na varnem govoriti o politiki, modrovati o prihodnjosti, razpravljati o vojnih dogodkih, presojevati vojne poveljnike, zavijati resnico in begati ljudi, je zelo lahko.

Taki ljudje ne smejo imeti v naših družinah in družbah ne besede, ne prostora. Branimo se sami, ako nočemo zgubiti vse resnobe, ako si hočemo ohraniti trezno in pametno mišljenje, ako se hočemo pripraviti na blagodejno delovanje za domovino in narod v času, ko se bo končala vojska in bo nastopil mir.

Mir.

Mir! Mislimo na mirni poletni večer. Nobena sapica ne veje, listje na drevju se ne giblje več. Vse molči in počiva. Cvetlice namakajo svoje glavice v bistri rosi, kaker da bi si hotele izmiti prah, s katerim jih je obsula vročina dneva.

Mir! Mislimo na lastavice ob naših hišnih vratih, ki so po končanih skerbah in nevarnostih dneva skupaj stisnile svoja vtrujena krila, da se spočijejo in naspe v mehkem gnezdu.

Mir! Mislimo na konec dneva. Dan se je nagnil, drevesa delajo že dolge sence. Sonce zahaja za gore, pošilja svoje zadnje žarke v svetle oblake in jih čarobno zlati. Kmetovavec pospravi svoje orodje, priprosti delavec preneha delati, izobraženi gospod zapusti pisarno in se vrača na svoj dom. Krilati pevčki potihnejo, poiščejo si prenočišča v gostem vejevju in skrijejo pod peruti trudne glavice. Mrak lega na zemljo. Mogočno zazvoni iz visoke line, da se razlega daleč v večerni svet prelepi angeljski pozdrav: „Zdrava Marija!“ Od dela in naporov vtrujeni ljudje sklepajo na persih svoje roke, da se oddahnejo od težkega dela in se spočijejo v mirni noči.

Mir! Komaj zasliši to besedo od viharjev razburkano morje, pa poleže svoje divje valove. Komaj jo zasliši od potresa gibajoča se zemlja, pa se takoj vmiri. Po svetu zadoni beseda: mir — in skerbi polni minister na dvoru dvigne svojo z mislimi obteženo glavo in veselje napolni njegovo serce. Po zemlji se razlega beseda: mir — in od naporov zmučen vojak odloži svoje orožje

ter si obriše s čela vroči pot. Oglasi se: mir — in nebo se raduje, zemlja se veseli, narodi se družijo v edinosti ter uživajo zadovoljni in srečni sadove svojega dela.

Kedo nam bo dal ta blaženi mir? Ali nas more osrečiti in pomiriti svet sè svojimi načeli? Mogoče le za kratek čas. Dnevi hite pred nami in kaker cvete cvetlica zjutraj ter na večer vsahne, prav tako hite vse posvetne dobrine proti grobu. Le pojdimo h grobovom, ki so na novo skopani, kjer počivajo doma in v tujini možje in mladeniči, ki so se za nas žertvovali, pojdimo in premišljajmo prah strohnenja. Kako vtihne vse zemeljsko veselje tam v smertni tišini! Učimo se, da je vse prazno in da svet nima v sebi moči, dati človeku stalne življenske sreče in trajnega miru. „Ničemernost čez ničemernosti, in vse je ničemernost!“ (Ekles. 1, 2.) Tako je zaklical pred stoletji modri Salomon, ki je zbral v svojih palačah vse bogastvo sveta, ko se je spomnil smerti in večnosti. „Ničemernost čez ničemernosti, vse je ničemerno,“ tako so ponavljali za Salomonom vsi modri sveta. „Ničemernost čez ničemernosti, vse je ničemerno,“ tako nam kličejo milijoni grobov, v katerih spe pokojni smertno spanje.

Le eden je, ki je zagotovil svetu mir, keterega je prinesel iz nebes. — Slovesna tihota vlada na zemlji, kaker da bi zemlja zaderževala svoje delovanje v pričakovanju velikega dogodka. V betlehemskih hišah vgaša luč za lučjo. Vse je mirno. Tako je počivalo tudi celo veliko rimsko cesarstvo, ta združitev vseh narodov Evrope, Azije in Afrike pod enim samim žezlom. Kaker da bi spali, so živeli pod peruti rimskega orla. In vender ni prišla rešitev človeštva iz Rima. Po deželni cesti koraka vbog priprost mož ob strani poterpežljive in krotke živalce. Tu in tam se poln skerbi ozre na njej sedečo devico, katero je spremljal in otožne poteze se zarišejo v njegovem obličju. Vboga sta in siromašna. Njih vboštvo je bilo vzrok, da so pred njima zapirali vrata povsod, kjerkoli sta poterkala. Zunaj mesta sta našla zavetje v revnem hlevčku. Kraj milosti je najden, postal bo zibelka Odrešenika sveta. —

„In Beseda je meso postala!“ Svetli žarki se razsipljejo z neba na zemljo. Po svetu se razlegajo spevi veselja, po ozračju odmevajo pesmi radosti. Angelji, poslanci božji, prepevajo čudovito pesem o božji časti in o miru človeštva. Kot veličastno zvonjenje doni božično veselje vseh prihodnjih časov: „Slava Bogu

na višavah in mir ljudem na zemlji, ki so dobre volje!“ — To je bil prvi sveti večer in prva sveta noč. Več stokrat jo je obhajal svet in človeško serce bije še danes tako gorko kot negdaj, keder se spomni na dan rojstva neskončne in večne dobrote, ko se spomni na Jezusa Kristusa, ki je prinesel svetu ljubezen in mir. Ko se zamislimo v te dneve miru in sprave, moramo zaklicati s pesnikom:

»In komu ne vstaja želja,
da bi čas mu vrnil dneve
nepozabnega veselja,
ko je peval svete speve:
,Sveta noč, blažena noč!«

Pozdravljena nam bodi vsaki dan, ti sveta noč, noč miru in sprave! —

Mir, po katerem hrepeni človeško serce, je plačilo zmage, zmaga pa je sad častnega boja. Gotovo je, da moramo po miru koperneti, toda po častnem miru, ki je posledica končne zmage. Ako hočemo doseči stalen in resničen mir, se boja ne smemo vstrašiti.

Čudovita je beseda našega Odrešenika: „Mir vam bodi!“ Tako je govoril, ko je ravno izešel iz najhujšega boja ko zmagovalec in je poslal svoje učence v boj zoper svet. Kot velikonočni dar jim je dal svoj mir. Kako to? Saj se je zdelo, da jih čakajo težki boji, saj je bilo življenje njihovega Učenika vedni boj. „Nisem prišel na svet, da vam dam mir, ampak meč,“ meč vojščakov božjih, ki si morajo s hrabrim vojskovanjem priboriti mir. Od začetka je svet preziral Odrešenika, ni ga hotel razumeti. Z malim številom zvestih je stal sam v boju in od tega malega števila sta ga dva zapustila v odločilnem večeru njegovega življenja. Sam je stal pred sodniki, sam je stopil na križ, sam je bil, ko so ga zaničevali. Ne bi se čudili, ako bi svojim apostelnom v tisti uri, ko je jemal slovo od njih, govoril besede: „Svojo serčnost, ki se ne boji smerti in svojo zmagoslavno silo vam pustim, svoj odpor zoper sovražnike in izdajavce vam dam. To naj bo moja oporoka za vas, moji sinovi!“ Toda ne! Kaker jih je vabil nekedaj v dnevih preganjanja z besedami: „Pridite k meni vsi, in boste našli mir svojim dušam,“ prav tako jih pozdravlja ob dnevih vstajenja in jim oznanjuje po svoji zmagi mir, ko jim kliče: „Mir z vami!“

Naše armade, ki se bojujejo na severu in jugu, vshodu in zahodu stoje v boju takorekoč same. Blizu ves svet se je zoper nje dvignil in združil v boju, da jih vniči. Ko gledamo te boje in se oziramo v nepopisno nepregledno gorje, se nehote tudi v našem sercu vzbudi želja po miru. Pa ne po vsakem miru, temuč po častnem miru, ki izvira iz zmage. Zato se pa iz naše duše bolj kot kedaj dviga pred prestol presvetega Serca prošnja: „Gospod, daj nam mir!“ In ko tako prosimo, se nam zdi, da slišimo iz tabernakeljna glas, ki nas vabi: „Pridite k meni vsi, svoj mir vam dam, svoj mir vam zapustim, kakeršnega svet ne more dati!“

Priročna knjiga sv. Leonarda Portomavriškega.

P. A. F.

(Dalje.)

Kaj treba verovati.

25. Ta četerti stavek ima v sebi sicer malo nauk, ki so pa zelo zveličavni in jedernati. O, koliko redovnic bi bilo lahko doseglo svetost, ke bi bile oborožene sè živo vero, s katero bi premagovale notranje in zunanje skušnjave. Veliko se jih odloči, da bodo začele pobožno živeti, zakaj pa po malo dneh zopet po starem žive? Veš, zakaj? Povedal ti bom vzrok; zato, ker se ne premagajo v priložnosti. Glej tedaj lep ščit, keterega ti dam, da boš vedel zmagati in od sovražnikovih vdarcev se popraviti; ta ščit je sveta vera: „Vstavlajte se tērdni v veri“ (1. Petr. 5, 9). Vadi se v živi veri glede na verske resnice in hitro boš spremenil svoje mnenje; kar se ti je do zdaj zdelo dobro, boš imel za slabo. Dobro premišljuj v svojem sercu zadnji trenotek svoje smerti, ki je bližje, kaker misliš, zelo strog račun, keterega boš moral dati pred božjim sodnjim stolom, večnost, ki nigdar ne neha. O teh rečeh večkrat premišljuj in sicer tako, da boš dobro spoznal lažnjivi blišč tega sveta, in videl boš, kako čversto in jako bo tvoje serce. Zato si v svoji izbi zapiši z velikimi čerkami ta-le nauk, da se ga boš vedno spominjal:

Vse preneha in hitro preneha; večnost nigdar ne neha.

26. Zunanjih skušnjav ne boš premagoval z manjšim trudom kakor notranje. Redovnice navadno delimo v dve versti; ene živijo bolj posvetno, druge pa bolj redovno; skerbi, da boš mej drugimi. Ako bi morala zato slišati zbadanje, pokaži svojo serčnost; ali se morebiti sramuješ, da si Kristusova nevesta ali se ko tako na zunanje kazati? Naj govore druge kar hočejo, samo da imaš serčnost in dobro vest. Niso li tudi svetniki tako delali? Mari niso javno kazali, da hočejo krepostno živeti? „Ne sramujte se evangelija,“ pravi sveti apostelj Pavelj (Rim. 1. 16). Serčno premaguj človeški obzir; hočem reči, da zaradi človeškega obzira ne opuščaj svojih pobožnosti, notranjega občevanja z Bogom in dostojnega vedenja. Ogibaj se vsakega, ki bi te hotel zaderževati v pobožnem življenju. Na koncu bomo videli, kedo je prav imel, in bomo spoznali, kako da je bila prava pot življenja to, kar zdaj, tudi v svetih samostanih, imenujejo svetohlinstvo.

27. Zato ne bodi zadovoljna samo sè zunanostjo, temuč dobro vterjena v resnicah svete vere. Skerbi, da boš živela ne samo v molčanju in na zunanje zbrana, temuč še veliko bolj zbrana v duhu v ljubeznivi pričujočnosti božji. Hočeš li že zdaj v tem življenju imeti raj in poznati pot, ki najhitreje vodi h popolnosti? Živi v pričujočnosti božji; tega pa se ne straši, ker ni tako težko, kakor si misliš. Nočem, da bi si v glavo vbijala in si predstavljala Boga v neskončni svitlobi na veličastnem sedežu v sredi angeljev. To bi bilo kakšenkrat dobro, ko premišljuješ; ke bi pa neprenehoma tako delala, bi se ti v glavi zmešalo. Tega ne; pričujočnost božja mora biti prijetna in nič ne zoperna, ker mora biti v čisti veri. Povej mi, ali nisi bila še nigdar v izbi v večernem mraku s prijateljico in se ž njo pogovarjala o svetih rečeh po svojem sercu? Ti je bil mari dolg čas se tako pogovarjati, ko se niste videle? Ali te je glava bolela, ko si mislila na to, da je prijateljica pričujoča? Gotovo ne. Zakaj ne misliš tako na Boga, svojega ženina Jezusa? Zadostuje verovati, da je vedno pri tebi; zakaj, ko ga premišljuješ ko Boga, ni to domišljija, temuč resnična vera. S to priprosto pričujočnostjo se ž njim pogovarjaj, ne da bi mislila, kakšen je in na druge okoliščine; ako boš ves dan tako preživela, veruj mi, da bo za te dan rajske sreče. Zakaj ni mogoče, da bi se ne segrela, ko boš blizu ognja. Sveta Terezija pravi, da bi prišli na visoko stopinjo popolnosti,

ne da bi opazili, ke bi celo leto preživeli v pričujočnosti božji. In kako naklonjen ti bo Jezus, ako ga boš imel vedno pred seboj! To je dobro vedela sveta Terezija; ko je nekega dne tako zbrana v pričujočnosti božji šla po samostanu, zagleda v spalnici štiri- do petletnega dečka. Svetnica se je začudila in ga vprašala, kedo je in kako se imenuje; deček se nasmehne in reče: „Povej poprej ti meni, kako se imenuješ, in potem ti bom jaz odgovoril.“ Svetnica odgovori: „Jaz se imenujem Terezija Jezusova“; ta ji pa ljubko odgovori: Jaz se imenujem Jezus Terezijin in nato je zginil. Ta milost je napolnila serce, svetnice z rajskim veseljem. Ako Bog že na tem svetu tako plačuje tiste, ki živijo v duhu zbrani, kake dobrote in slavo bo delil še le v drugem življenju.

28. Že vem, da mi boš odgovorila, pričujočega Boga si predstavljati ne čutim obene težave, težavno pa je biti ves dan v duhu zbran, ker ne vem, kako bi se vedela in kaj naj bi z Bogom govorila; vsako reč ti hočem olajšati. Vzemiva gorenji zgled; ako si v mraku s prijateljico v izbi, o čem se pogovarjate? Glej, o rečeh, ki zadevajo tebe, ali njo, ali pa druge. Zakaj se ne pogovarjaš tako tudi z Jezusom in tem bolj, ker ni treba izgovarjati besed, temuč zadostujejo ponižna čuvstva tvojega serca, ki ga on do dna pozna. Imej ga pričujočega z očmi vere, in ž njim govori o njem in njegovih vzvišenih lastnostih in, kar bo še bolj lahko, govori ž njim o svojih rečeh: prosi ga pomoči, da bi se rešil svojih nadlog, prosi kesanja in odpuščanja svojih grehov, zahvali ga za prejete dobrote; podari se mu; prosi ga milosti za se in druge, in nikar ne dvoji, da bi ti zmanjkalo reči za tako plemenito občevanje zlasti, ako boš iz celega serca ljubila Jezusa ko svojega ženina, česer je tudi vreden.

29. Že vem, da nisi še popolnoma zadovoljna, zato se poslužuj načina, keterega bom zdaj povedal. Obujaj dobri namen, ki je skrivnost in ti bo z majhinim trudom prinašala veliko koristi. Že veš, da tvoja dobra dela prejemajo zasluženje posebe od dobrega namena; da koliker dobrih namenov boš imel pri svojih dobrih delih z ozirom na razne čednosti, toliko zasluženj boš imel. Glej tedaj način, vstrajati v pričujočnosti božji; vsako dobro delo daruj Bogu s kakim dobrim namenom; da, tudi z mnogimi dobrimi nameni, toda na prijeten način, kaker da bi se ti ž njim pogovarjala, on pa s teboj občeval, kar je tudi res. Ni samo domišljija, temuč verska resnica, da Bog opazuje vse, kar delaš. Ako želiš imeti poraben način, v katerem so navedeni vsi dobri

nameni, ketere moreš imeti pri svojih delih, tu ga imaš. Zelo ceni ta nauk, ker je mej najvažnišimi, katere nahajaš v teh versticah. Neki svet puščavnik je nekoliko pomislil, preden je začel kako reč; potem se je lotil dela. Ko njegov tovariš to zapazi, ga vpraša, zakaj tako dela; ta mu odgovori: „Vedi, brat, da so naša ročna dela, ketera opravljamo, malo vredna, ali pa nič, ako jim ne dajemo dobrega namena. Zato pred vsakim delom nekoliko postojim, da ga na Boga obrnem.“ Tako delaj tudi ti in že denes zjutraj začenjaj; ne bodi zadovoljna že s tem, da bi samo z enim dobrim namenom delala, temuč z mnogimi, ravnaj se pa takole. Kaker hitro se zjutraj zbudiš, in preden greš iz izbe, spomni se pričujočega Boga; klečé ga počasti, zahvali ga za prejete dobrote; obudi vero, upanje, ljubezen božjo in kesanje nad svojimi grehi. O teh dejanjih ne govorim obširno, ker mislim, da si o njih že poučena; dal sem jih natisniti, in ako si jih zgubila, jih najdeš na koncu te knjižice. Naposled podari Bogu vsa svoja dejanja takole:

Darovanje.

Glej me, o moj večni Bog! pred tvojim neskončnim veličastvom klečim in te ponižno molim ter ti darujem vse svoje misli, besede in dela tega dne in namerjam storiti vse iz ljubezni do tebe, da bom tebe slavil, tvojo božjo voljo spolnjeval, tebi služil, tebe hvalil in blagoslavljal; da bom razsvitljen v skrivnostih tvoje svete vere, zagotovil svoje zveličanje, upal v tvoje vsmiljenje, zadostil tvoji božji pravičnosti za svoje tolike in tako velike grehe, da bom svetim dušam v vicah pomagal; izprosil milost pravega spreobrenjenja vsem grešnikom, pomnoženje milosti pravičnim, da boš ohranil redove v njihovi prvotni gorečnosti. Sploh namerjam denes vsako reč opraviti v zvezi s tistimi najčistejšimi nameni, ketere sta imela v življenju Jezus in Marija ter vsi svetniki v nebesih in vsi pravični na zemlji. Ta svoj namen bi rad podpisal sè svojo kervjo, in bi ga rad vsaki trenotek ponovil tolikokrat, keliker trenotkov bo v vsi večnosti. Sprejmi, o moj ljubi Bog, to moje serce in daj mi svoj blagoslov z delavno milostjo, da ne bom denes vedoma storil smertnega pa tudi ne majhinega greha. Amen.

30. Iz tega že spoznaš, da bo to darovanje duša vseh tvojih dnevni del, ker ima v sebi vse in najbolj svete namene, ketere moreš imeti, ako ga boš pobožno molil. Ako boš delal iz teh

svetih namenov, boš zdaj v enem letu več zaslužila in Boga bolj častila kaker prej deset let; zakaj on gleda na dno serca in kar mu je dela prijetno, ni delo tvojih rok, temuč tvoj dobri namen. Zdaj ti povem, da je na tem nauku vse ležeče. Z ozirom na to razsvetljenje, o moj Bog, bi hotel, da bi šel v se, in vzdihovaje premišljeval, v kaki dušni temi si živel dozdej, ko si delal brez dobrega namena. Prebudi se že in rabi tako lepo skrivnost dobrega namena, pa boš z majhinim trudom veliko zaslužil in boš prav lahko ves dan živel v pričujočnosti božji. Povej mi, je li tako težko, če že nočeš vseh teh dobrih namenov, ki so povedani v zgorenjem darovanju obuditi pred vsakim opravilom, vsaj z nekaterimi dvigniti svoje serce k Jezusu in ga občudovati v luči svete vere in mu iz serca reči:

To delam iz ljubezni do tebe, o moj Jezus, da bom tebe slavil in spolnjeval tvojo božjo voljo!

Ali se boš mogel izgovoriti na sodnji dan? Odloči se že enkrat in otresi nemarnost sè svojega serca v tako važnih rečeh, ki so duša svetosti. Glej, to dela redovno osebo sveto, s tem darovanjem v sercu živeti, ne pa samo nositi černo volneno obleko in samotno živeti v izbici. Bog naj te razsvetli, da boš spoznala te najbolj jasne resnice.

31. Kratki zdihljaji. — Tega se boš pa privadil in mogel okušati korist čistega in pravega namena, ako se boš navadil izgovarjati kratke molitvice, zdihljaje. Ti bodo prijetne puščice, ki bodo presunjevale serce za Boga, bogatili bodo dušo z mnogim zasluženjem, ako jih boš goreče obujeval. Zato se tako le lepo dogovori z Bogom; prestavi se v pričujočnost božjo, v pravem duhu ponižnosti poklekni in reci: „Glej me, o moj ljubi Bog! do prahu se ponižujem, imam se za slabotno stvar in te molim iz celega svojega serca. Zdaj se za zmirom posvetim in podarim za tvojo služabnico na veke ter hrepenim, da bi se nad menoj zgodila tvoja presveta volja v vseh rečeh. Želim, da bi mogla vse trenutke svojega življenja za te obujati vsa mogoča dejanja ljubezni, hvale, prošnje, zaupanja, kesanja, darovanja, zahvale in enaka dejanja. Želim jih tako dejansko razširjeno in čisto obuevati, da bom mogla biti tebi bolj prijetna. Pripoznam pa, da sem siromašna in slaba, zato te prosim, o moj Gospod, da se ponižáš sprejeti v zadoščenje moje pomanjkljivosti namen, keterega pred tvojim veličastvom zdaj delam in poterjujem in je ta, da

sprejmeš vsakikrat, keder bom z jezikom ali srcem storila in delala sledeče občutljaje in kratke vzdihljaje po svoji največi dobrotljivosti tako, kaker ke bi jih zdaj najbolj obširno na sledeči način, keterega zdaj za vedno sprejemem.

Zdihljaji darovanja.

O dobri Jezus, kolikerkrat bom z jezikom ali sè srcem rekla: Moj Bog, podarim se ti, naj dostavim tem besedam kaj ali ne, namerjam z največi ljubeznijo, katero more imeti vstvarjeno serce, tudi vsa mogoča serca, podariti tvojemu veličastvu svojo dušo in telo, svoje misli, besede in dejanja; popolnoma se sebi odpovem in se vso izročim tvoji presveti volji, in da se bo nad menoj popolnoma spolnjevala in sicer tako, da ne bom nič drugega hotela kaker samo to, kar je tebi prijetno, zato se odpovem hudiču, svetu in mesu sè vsem, kar mi morejo ponuditi.

Podarim ti vse dovoljene vžitke, ketere morem imeti; in ke bi jih imela na prosto voljo, se jih bom zderžala iz ljubezni do tebe.

Podarim ti vse bogastvo in imetje in ke bi ga imela, bi ga razdelila v tvojo čast in v pomoč tvojih siromakov.

Gospod, podarim ti vsako terpljenje, vse bolečine, bolezni, težave, nadloge, krivice in obrekovanja, kar so jih do zdaj prestali in še bodo terpeli na svetu, v vicah in v peklu, in sicer takoi kaker da bi sama vse to za te terpela in sem pripravljena vse to terpeti s tvojo milostjo, ke bi bila to tvoja volja ali teb, v slavo.

Podarim ti, Gospod, vse misli, besede in dobra dela, ketera so vsi tvoji služabniki imeli, govorili in opravljali in te tako čistili. Podarim ti vse, kar bodo storili do konca sveta in sicer tako, kaker da bi sama vse to delala; še več, podarim ti vse tisto, kar bi mogle vse mogoče stvari celo večnost delati in misliti v tvojo večo slavo.

Podarim ti tudi še vse, kar sem ti v svojem življenju vže podarila, ker hočem s tem ljubečim darovanjem združiti vsa druga do zdaj že storjena darovanja in namerjam jih ponoviti in poterdti vsakikrat, keder bom rekla: Darujem se ti, o moj Bog.

Zdihljaji kesanja.

Kolikerkrat bom rekla: kesam se, tudi ke bi drugega ne dostavila, tolikokrat namerjam obuditi kesanje čez vse svoje grehe in sicer najbolj terdno, čisto in z največo žalostjo, katero more imeti vstvarjeno serce s pomočjo tvoje preobilne milosti. Tako bi rada imela nad svojimi grehi žalost in solze vseh pravih spokornikov, ki so do zdaj bili in še bodo. Rada bi bila tako jaka, da bi popolnoma zadostila za svoje grehe, delala telesno pokoro vseh resničnih spokornikov. To zadoščenje združujem s tvojim, katero si na križu, o Gospod, daroval za grehe vseh ljudi. Vse to namerjam reči vsakokrat, keder bom izgovorila: Moj Bog, kesam se.

Zdihljaji hvaležnosti.

Kolikerkrat bom rekla: Moj Bog, zahvalim te, namerjam te zahvaliti z največo ljubeznijo, ki je tebi znana in katero more imeti vstvarjeno serce, in sicer za sledeče dobrote:

1. ker si mene vstvaril, mej tem ko si opustil vstvariti mnogo drugih, ketere bi mogel, in si mi dal dušo in telo s tako plemenitimi zmožnostmi in čutili; ker si me vstvaril v katoliški deželi, da imam v njej luč sv. vere in pravo redovno življenje.

2. ker si me do zdaj vzderževal in ohranil in zato si vstvaril toliko različnih stvari, ki mi služijo. Rešil si me iz neštevilnih dušnih in telesnih, časnih in večnih nevarnosti.

3. ker si me odrešil, in zato si prišel iz nebes na zemljo, da si se včlovečil, terpel veliko truda, vboštva, bolečin in krivic, dokler nisi vmerl na križu mej dvema razbojnikoma.

4. ker si me pri svetem kerstu sprejel za svojo hči in otroka tvoje cerkve; še več, ker si me poklical v sveti red, vlil mi vero, upanje in ljubezen in ker si mi dal druge zakramente, ko si mi dopustil hoditi k sveti spovedi in obhajilu.

5. ker si prenašal tolike moje hudobije, ko bi me lahko kaznil s peklom, keterega sem že tolikokrat zaslužila, pa me nisi, da, še nove milosti si mi dajal, klical si me in tako ljubeznivo sprejel h pokori in v svoje prijateljstvo. Zahvalim te za posebno ljubezen, s katero me ljubiš in vladaš, ko obračaš vse reči vgodne in zoperne v mojo večo korist.

6. za posamezne dobrote, ketere sem sprejemala iz tvoje roke; neketere so mi znane, druge pa skrite mojim očem, ki so

pa tim bolj sijajne, čim bolj so nepoznane; in naposled zato, ker si me, kaker upam, odločil za svojo večno slavo, h kateri me vodiš s toliko naklonjenostjo in s tako močnimi pripomočki. Zahvalim se tudi za vse posamezne in občne dobrote, ketere si izkazoval meni, vsem ljudem in stvarjem. Za vse te dobrote te namerjam zahvaliti, kederkoli bom izgovorila: Moj Bog, zahvalim te.

Zdihljaji hvale.

Kolikerkrat bom z jezikom ali srcem rekla: Moj Bog, hvalim te, namerjam te hvaliti s tako veliko ljubeznijo, kakeršno more imeti vstvarjeno serce, in združiti hvalo vseh stvari, ki so bile, in vseh na veke mogočih stvari, vseh angeljev in blaženih, ki te zdaj hvalijo in te bodo vedno hvalili.

Še več, namerjam te hvaliti s hvalnicami, ki so zapisane v svetem pismu in v svetih knjigah, in ki bodo zapisane do konca sveta. —

Razen teh ti darujem še vse hvalnice, ketere ti daje presveta Devica, vse, ki ti jih dajejo tvoje božje popolnosti in čudovita dela. Naposled namerjam dati vso hvalo vsega prahu na zemlji, vseh kapljic v morju, rekah in studencih, vsega listja dreves, ke bi imelo svoj jezik in svoje serce, in jaz bi rada imela vse te in vse druge vstvarjene in mogoče jezike, da bi te ž njimi hvalila z večno ljubeznijo in hrepenenjem po tvoji slavi. Na ta način namerjam te hvaliti vsakokrat, keder bom izgovorila: Moj Bog, hvalim te.

Zdihljaji prošenj.

Kolikerkrat bom z jezikom ali srcem izgovorila: Moj Bog, prosim te, namerjam te prositi za se in za druge te reči:

1. najprej, da mi podeliš vse, kar me učiš prositi v očenašu.
2. odpuščanja vseh mojih storjenih grehov, milost, da se bom varovala vseh, velikih in majhnih grehov, ketere morem storiti. —
3. spoznanja svoje slabosti in tvojega veličanstva, združeno z darom popolne molitve.
4. božjih čednosti in darov svetega Duha na najviši stopinji.
5. nravnih čednosti v njihovi popolnosti, zlasti ponižnosti, čistosti, poterpežljivosti, krotkosti, zatajevanja in pokorščine.
6. vzemi od mene vse, kar je tebi neprijetno in daj mi vse, s čimer ti morem biti prijetna in boljši služiti v tvojo slavo.

7. dajaj svoje božje razsvetljenje vsem vernim, zlasti pa papežu, kardinaljem, škofom, prelatom, kerščanskim vladarjem, in jih ohrani v svoji sveti milosti in ljubezni.

8. razsvetli vse vernike, da te bodo spoznali in ljubili; spreoberni krivoverce in razkolnike: grešnike pripelji k svoji milosti, pravične pa izboljšuj v vsaki čednosti.

9. vsmili se vseh duš v vicah (namen imam moliti za vsako posebe), vseh potreb mojih bližnjih, katerim ne morem pomagati in posebe tistih, ki se mi priporočujejo. Vseh teh milosti namerjam te prositi vsakokrat, ko bom rekla: O moj Bog, prosim te.

Zdihljaji ljubezni.

Kolikerkrat bom izgovorila: Moj Bog, ljubim te, namerjam te ljubiti z največi ljubeznijo, katero poznaš, da je mogoča, in se veseliti nad tvojimi lastnostmi, in da si eden Bog v treh osebah, Oče, Sin in Sveti Duh, da si neskončen, večni, vse-mogočen i. t. d.

Hrepenim in se veselim, da bi te vse tvoje stvari spoznale, ljubile in se vsemi svojimi močmi ti služile. Še več, želim in namerjam, da bi spremenil vso mojo voljo v tvojo in sicer tako, da bom hotela samo to, kar ti hočeš, in da nočem tega, česar ti nočeš; da ne bom opustila drugega, kaker samo tega, kar tebi ne dopade. Tvojo božjo voljo imam za svoje največi veselje in srečo v sreči in nesreči; svoje lastne volje nimam več. Vse to imam namen izgovoriti in na ta način te ljubiti vsakokrat, keder bom rekla: Ljubim te, moj Bog!

Občni zdihljaj in občutljaj.

Kederkoli bom rekla: Moj Jezus, vsmiljenje, namerjam, Gospod, iz dna svojega serca reči in prositi vse, kar je povedano v naštetih vzdihljajih, to je namerjam, ti podariti, kesanje obuditi. te zahvaliti in hvaliti, prositi in se popolnoma združiti s tvojim veličastvom s popolnoma ljubeznijo in obenem imeti vse občutljaje mogoče nežne ljubezni. Zato bom stokrat in tisočkrat na dan ponavljala ta ljubi zdihljaj:

Moj Jezus, vsmiljenje!

Moj Jezus, vsmiljenje!

O kako drago vodilo je odkrito tvojim očem! Blager tebi, ako ga boš spolnjevala, ga znala rabiti in se navadila imenovane zdihljaje ponavljati, koliker boš mogla pogosto. Da, takrat boš v kratkem času postala vsa notranja redovnica in vsa sveta; zato se pa ne zahteva družega, kaker malo truda, da se navadiš. Ako zdaj ne spoznaš velikih zakladov, jih boš spoznala v drugem življenju in takrat mi boš lahko povedala, kako veliko moč ima čisti in dobri namen.

Sv. Dežela in sedanja vojska.

Mnogo tretjerednikov in bravcev „Cvetja“ se je leta 1910. vdeležilo prvega romanja Slovencev v Sv. Deželo. Gotovo jih bo veselilo zvedeti, kako je sedaj mej vojsko v Palestini.

Palestina je dandenes turška pokrajina. Največa svetišča kerščanstva so prav za prav turška last; da omenimo le eno: ključne cerkve božjega groba ima shranjene neka turška družina v Jeruzalemu, ki ima pravico in dobiček od tega, da odpira in zapira cerkev ob določenih urah.

Doživeli smo pa nekaj nezaslišanega: največi sovražnik kerščanskega imena, Turek, je denes naš zaveznik proti nam sovražnim kerščanskim državam: Turek nam pomaga, da bomo mogli kaznovati v pravični zmagovalni vojski krivične in verolomne naše sovražnike. Kedo bi si bil to mogel misliti? Toda božja modrost in človeška nespamet vladata svet! pravi latinski pregovor.

Zaradi vojske se je tudi v Sv. Deželi mariskaj spremenilo: to deželo miru napolnjuje sedaj vojskini hrum. Ni videla sicer posebnih bojev, — nekaj strelav samo iz ladjinih topov na Haifo in Jafo je zagermelo ob palestinskem obrežji, — toda po njenih cestah, po mestih in skozi vasi odmeva korak terdo stopajočih vojakov, in se čuje ropot topovskih koles in vojskinih vozov. Palestina je denes središče vojaškega zbiranja in priprav za boj ob sueškem prekopu v Egiptu. Vse kaže, da bo konec svetovne vojske, ko bo ta prekop v rokah turške, z nami zvezane armade.

Meseca marca je sicer en del turške armade odešel iz Palestine ter napadel Angleže ob sueškem prekopu. Več kot 10 tisoč

kamel in neštevilno voz je bilo treba za prevoz vojnih potrebščin, ker takrat še ni bila dodelana železnica iz Palestine do prekopa. Toda priprave so bile preslabe, turškega vojaštva in živeža zanj premalo, zato se ni posrečilo pregnati Angleže od prekopa, vkljub temu, da so bili parkrat premagani in nekaj njihovih ladij potopljenih v prekopu.

Meseca aprilja so bili vnovič boji ob sueškem prekopu, ki so imeli ta vspeh, da je moral francoski generalj Damad (d' Amade) sè svojimi četami zapustiti polotok Galipolj (Galipoli), ležeč pred vhomom v Carjigrad, in hiteti Angležem v Egipet na pomoč, na kar so se turške čete, ki branijo Carjigrad, mogle nekoliko odahnuti.

Sv. Dežela je v tem času eno samo veliko taborišče. Na saronski planjavi mej Jafo in judovskem gorovjem se zbirajo turški polki, ezdrelonska planjava mej Karmeljem in gorovjem Geljboe odmeva od vojskinega trušča, kaker za časa bojov mej Savljem in Davidom. Okoli razvalin starodavne Samarije, kraljevega mesta iz časov preroka Elije, goré po noči germade, okoli katerih počivajo turški vojaki. Okolica in mesto Jeruzalem je polno vojaštva. Tu je turška vojna oblast spremenila vse samostane nam sovražnih narodov v vojašnice. Na posredovanje sv. očeta Benedikta XV. je turški cesar vzkazal, naj se pustijo v miru in ne preženejo iz njihovih domov redovniki-misijonarji, ki so jim v varstvo izročena svetišča.

Dasiravno je vsled vojske iz jeruzalemskega mesta zginil tisti značilni otožni mir, ki sicer vlada po mestnih ulicah, je pa vojskini položaj prinesel mnogo dobrega v mesto. Odkar je nemški častnik z imenom Lavfer (Lauffer), to seveda v službi in obleki turškega častnika, prevzel vojaško oblast nad Jeruzalemom, se je javno življenje popolnoma spremenilo. Povsod vlada največi red. Ne samo v vojaških taboriščih, tudi po mestnih ulicah se mora skerbeti za snažnost: strogo je n. pr. prepovedano na ulico vreči smeti; včasih se nihče ni zmenil za to, če je kedo poginjeno žival, mačko, kokoš ali kako drugo manjše živaljsko bitje, takisto kuhinjske odpadke i. dr. vergel kar na ulico: sedaj je ostro prepovedano celo olupke pomaranče, ki si jo spotoma pojedel, vreči na cesto.

Kaker pri nas, tako je tudi v Jeruzalemu oblast prevredila trgovino sè živili. Lavfer-paša je zaplenil vse zaloge sladkorja, riža, tobaka i. t. d. in oddajo tega blaga prebivavcem za pametno

ceno podredil nadzorstvu vojaške oblasti. — Jeruzalemske trgovine so podobne stojnicam po naših sejmovih, posebno trgovine sè živili: nešteto muh in drugega merčesa se je paslo po mesu, kruhu, sadju, sladkarijah, siru i. t. d.: mestni vojaški poveljnik pa je sedaj odredil, da morajo biti živila na tergu zavarovana pred muhami, prahom in vsakim onesnaženjem.

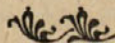
Tudi nadležnega beračenja za bakšiš ni več: romarjev ni, vojaki pa denar sami potrebujejo: berači so morali prijeti za delo, ki ga jim ob vojnem času ne manjka. Vojaška oblast ne terpi postopačev. Le škoda, da bo že prej ne bogve kako vljudna šolska mladina sedaj res popolnoma podivjala, ko so skoraj vse šole zaperte poduku, deloma ker so morali n. pr. nemški učitelji v domovino oditi pod orožje, deloma ker je vojaška oblast odstranila učitelje sovražnih narodnosti, domačih učiteljev pa nima preveč.

Kaker pri nas, tako je tudi v Sv. Deželi vojska pospešila napravo mnogih že davno potrebnih železnih in navadnih cest. Kmalu bo mogoče po suhem sè železnico priti v Jeruzalem; treba je le, da se dodela kratka proga v Mali Aziji pod tavrškim gorovjem (Taurus); čuje se, da bo v nekaj mesecih gotova. Potem bo mogoče, peljati se preko Dunaja, Budimpešte, Belgrada in Sofije v Carjigrad, odtod pa skozi Malo Azijo na Bejrut, kjer se začinja železnica v Nazaret. Od tu pa vozi po novi vojni progii vlak v Lido blizu Jafe, ki je že več let z Jeruzalemom zvezana po železni cesti.

Tudi zveza proti Egiptu bo kmalu gotova. Potem se bomo lahko v železniškem vozu peljali iz Ljubljane preko Carjigrada, Damaska, mimo genezareškega jezera, Sihema, Samarije, skozi celo Palestino v deželo Faraonov, Egipt, odtod pa z ladjo v Terst, v svojo domovino.

Za časa slovenskega romanja v Sv. Deželo l. 1910. tamošnji prebivavci še niso poznali kolesa biciklja, avtomobilja, aeroplana i. t. d.: denes je vsega tega zadosti v tamošnjih krajih. Torej tudi vojska ima svojo dobro stran!

P. J. K.

Papeško pismo,

važno za voditelje in ude tretjega reda sv. Frančiška.

P. S. Z.

(Dalje.)

O vrednosti redovnega vodila.

Da bomo še bolj natančno spoznali, kako izverstno je vravnano vodilo tretjega reda, pogledjmo sedaj njegovo vsebino in notranjo zvezo posameznih delov.

Sedanje vodilo obsega štiriindvajset paragrafov, ki s kratkimi besedami, preprosto in jasno izražajo zapovedi ali postave. To večina niso opomini ali nasveti, ampak zapovedi, ki so jih udje tretjega reda dolžni spolnjevati pod kaznijo pokore, ki se jim za prestopke naloži, ali, če so terdovratni, celo pod kaznijo izključenja iz reda.

Te postave so razdeljene na troje poglavji. Pervo poglavje določa temeljna načela o sprejemanju novih udov, o letu poskušnje ali novicijatu, o obljubah. S tem je postavljena podlaga redovnemu življenju in njegovi organizaciji. V drugem poglavju je dano temeljito navodilo, kako naj živijo redovne osebe živeče mej svetom. V štirinajstih paragrafih je s čudovito jasnostjo mojstersko sestavljen nauk, kako se more dospeti do najvišje popolnosti. Tretje poglavje obsega šest paragrafov o službah, o vizitaciji in o vodilu ter označuje organizacijo, vodstvo, kazni in obveznost vodila. Pogledjmo malo bolj natančno vsako teh poglavji posebej, pa bomo spoznali, kako lepo in naravno je vodilo sestavljeno in v kako lepem soglasju so posamezna poglavja in zapovedi.

V prvem poglavju je postavljen temelj redovnega življenja za ljudi živeče mej svetom.

Zahteva se od voditelja, da sme sprejeti v tretji red le take, ki so za red zares pripravi in sposobni. Tega sicer ne vkaže naravnost, pa ko našteva poglavitne lastnosti kandidatov, se s tem že jasno razume, da so voditelji dolžni paziti, kakšni so oni, ki jih sprejmejo. Strogi pogoji za sprejem so priča, da ima red visoke cilje in resne naloge. Ko se je voditelj prepričal o vrednosti in sposobnosti tistih, ki so ga za sprejem v tretji red prosili, potem jih sprejme in jim obleče redovno obleko.

Še le sedaj so postali udje tretjega reda sè vsemi pravicami, dobrotami in dolžnostmi, pa vender še ne popolni udje, ampak le novinci, ki so še celo leto na poskušnji, ali v novicijatu. Če so leto poskušnje dobro prestali, se o tretjem redu dobro podučili in imajo voljo spolnjevati vestno vse dolžnosti tretjega reda ves čas življenja, potem se z obljubo zavežejo spolnjevati božje zapovedi, vodilo tretjega reda in biti pokorni svojemu voditelju v rečeh tretjega reda. S tem postanejo popolnoma udje reda. — Iz tega je razvidno, da ima tretji red bistvene pogoje redovnega življenja in njega posebnosti t. j. kandidaturo, preoblečenje, redovno obleko, novicijat, obljube.

Voditelji in tisti, ki imajo pravico sprejemati v tretji red, naj vestno pazijo, da sprejmo samo vredne in sposobne. Sprejete naj dobro podučijo v letu novicijata o vseh dolžnostih in milostih tretjega reda. Zveste redovnemu poklicu naj po letu poskušnje pripustijo k obljubam in jih vpišejo v glavni zapisnik. To zahteva vodila prvo poglavje, četudi tega izrečno ne pove, je vender obseženo v besedah: „Sprejeti se smejo le taki...“ Zato piše sv. oče v tem pismu: „Pred vsem je pri sprejemanju tovarišev na to gledati...“ Kedo naj gleda? Voditelji. Na kaj? Da so vredni in sposobni. Kateri so vredni in sposobni? Tisti, ki imajo vse lastnosti, ketere vodilo zahteva.

Ketere so te lastnosti? Stari morajo biti vsaj štirinajst let. Zato se ne smejo sprejemati otroci, ki še ne morejo v tako važni reči sami prosto soditi in katerih volja je še omahljiva. Sprejemati se tudi ne smejo taki odrasli, ki so duševno tako zaostali, da ne bi bili vsled omejenega razuma in šibke volje sposobni za red. Pa tudi taki se ne smejo sprejemati, ki so izgubili pred svetom svojo čast z nepoštenim življenjem in njihovo dosedanje obnašanje ne razodeva resne dobre volje. Glede omoženih pa zahteva vodilo, da morajo imeti dovoljenje od moža, ali v posebnih slučajih vsaj spovednikov nasvet. S temi zahtevami so odstranjene poglobitve ovire pravega redovnega življenja, ni pa še postavljen temelj. Temelj redovnemu življenju je sv. vera. Zato zahteva vodilo, da morajo biti tisti, ki hočejo v tretji red sprejeti biti „zlasti terdni v sveti katoliški veri.“ Ker pa ohranja sv. vero čisto in nepokvarjeno le sv. katoliška Cerkev, ketere poglavar je rimski papež, zato tirja vodilo dalje: „vdani rimski cerkvi in apostoljskemu sedežu.“ Če hočemo biti terdni v veri, podložni sv. Cerkvi in papežu, je treba sv. vero v

sebi gojiti z vedno večim spoznavanjem večnih resnic. Zato je treba brati sv. pismo, duhovne knjige, poslušati božjo besedo, premišljevati in moliti. Vse to sledi iz besed: „morajo biti zlasti terdni v sv. veri.“ Vodilo dedaj ne tirja premalo in ni prekratko; treba je le prav razumeti in najti v njem tudi duh serafinski.

Verh tega morajo osebe, ki hočejo biti sprejete v tretji red, še eno lastnost in ta je miroljubnost. Udje tega reda se morajo mej seboj ljubiti, biti edini, biti „enega serca in enega duha.“ Prepirljivi, opravljivi, samoljubni in nemirni ljudje niso za tretji red. Vodilo hoče imeti edinost mej ysemi, zato kratko zahteva: „Sprejeti se smejo le taki, ki so . . . miroljubni . . .“

Keteri so telesno in duševno dozoreli, so lepega obnašanja in neomadeževani ali so s pokoro izmili grehe preteklosti in imajo resno dobro voljo bogoljubno živeti, ter so miroljubnega serca in terdni v sv. veri, le taki morejo biti sprejeti. Enkrat sprejeti, morajo nositi redovno obleko in ostati eno leto v poskušnji. V novicijatu dobro podučeni o vseh za tretjeredno življenje potrebnih stvareh naj napravijo obljube. S temi se zavežejo ne samo splošne božje in cerkvene zapovedi, ampak tudi, da bodo pokorni svojim postavnim voditeljem v vseh tretjerednih postavno določenih stvareh: „in da bo pokoren sv. Cerkvi . . .“ Sv. cerkev je izročila vodstvo tretjega reda prvemu redu. Ta nastavlja po višjih predstojnikih v imenu sv. Cerkve voditelje in vizitatorje za posamezne skupščine in okraje. Pokorščina do voditeljev se nanaša torej na cerkveno oblast in nepokorščina do teh je nepokorščina proti sv. Cerkvi.

S priznanjem oblasti je postavljen temelj organizacije tretjega reda. Načelo postavne oblasti je tu, s tem je pa izraženo tudi načelo pokorščine. Pokorščino pa more resno izveršiti le tisti, ki je terden v veri in v podložnosti do sv. cerkve in apostolskega sedeža.

Vodilo tretjega reda je po besedah zares kratko, pa v teh malobesednih izrazih obsega vse potrebno in bistveno. Z malo besedami vse pove. Pervo poglavje obsega samo štiri kratke paragrafe, pa nam zariše ves načert o lastnostih članov tretjega reda, o bistvu reda in o temelju njegove organizacije. Vse bistveno za redovno življenje je začertano v gotove meje, pri tem je pa osebni prostosti dopuščeno še obilno prostora. Kratko, jedernato, mojstersko poglavje!

Papež Pij X. temu prvemu poglavju ni imel kaj dostaviti, ampak ponavlja tisto, kar zahteva vodilo: „Pred vsem je pri sprejemanju tovarišev na to gledati, da so odkritoserčno verni in zgledno vdani rimski cerkvi in apostoljskemu sedežu po zgledu očeta Frančiška, katerega vero je naš prednik Nikolaj IV. v vstani „Supra montem“ z največjo hvalo počastil.“ S tem daje novincem in tudi drugim tretjerednikom za zgled žive vere in podločnosti do sv. cerkve našega sv. očeta Frančiška. Tretji red je za preprosto ponižne duše polne otroške vere in poslušne ponižnosti. Jezus ni zastonj rekel, kazaje na otroka: „Resnično, povem vam: Če se ne spreoberte in ne bote kaker otroci, ne pojdete v nebeško kraljestvo. Kedor se poniža kaker ta otrok, ta je večji v nebeškem kraljestvu.“

Menda je iz prvega poglavja s tem, kar smo omenili, dovolj za dokaz, da je vodilo tretjega reda izredno dobro vrejeno.

Pojdimo iz istega namena h drugemu poglavju. To obsega v štirinajstih paragrafih vse bistveno za življenje tretjerednikov. Pa ne smete misliti, da so te zapovedi kar slučajno skupaj zmetane in da so brez resnega premisleka tako vrejene, kaker so. Nobena beseda ni odveč, vsaka je na pravem mestu, in posamezne zapovedi so v najlepšem soglasju.

Tretji red je spokorni red. Zato začne vodilo v poglavju o življenju tretjerednikov s pokoro in sicer daje v treh paragrafih zapovedi glede zunanjega zatajevanja v noši in obleki, kar je za današnji čas silno primerno in potrebno. Nadalje zahteva, naj se varujejo grešnega veselja in kar h temu napeljuje (plesni, glediške igre, pojedine in vse, kar je s temi v sorodstvu). Potem daje postavo zmernosti v jedi in pijači in kar zmernost najbolj pospešuje (molitev pred jedjo in po jedi). Kratki so ti predpisi zares, pa obsegajo celi nauk o zatajevanju počutkov za sleherni dan, za ves čas življenja. Kedor se derži vestno teh postav, in tretjeredniki so dolžni deržati se jih, ker so se zavezali z obljubo izpolnjevati vodilo, kedor torej živi po postavah tretjega reda, ta zatajuje svoje poglede, berzda svoj okus, posluš, vonj in tip. Prejde pa tudi iz zunanjega zatajevanja na notranje, ker zahteva tako popolnost, ki je cilj tretjega reda, in ker se obojno zatajevanje, notranje in zunanje, mej seboj tako družijo in podpira, da eno brez drugega ne more obstati.

Naturno sledi za predpisi o zatajevanju postava o postu in nasvet o zderževanju mesnih jedi ob določenih dneh.

Ko odstrani vodilo poglobitve zapreke popolnosti s predpisi o zatajevanju, daje takoj na to dva poglobitva pripomočka, da se popolnost pridobi. Zato sledi v petem paragrafu zapoved o prejemanju sv. zakramentov, v šestem pa o redovni molitvi. Imenuje in vkaže samo ta dva pomočka, ker sta najbolj vspešna in ker se tisti, ki se teh redno poslužujejo, tudi drugih poprimejo.

Najboljši pomoček h popolnosti je redno prejemanje zakramentov sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa. Tudi v tem se derži vodilo srednje poti. Ne zahteva več, ko enkrat na mesec, da morejo to zapoved vsi izverševati, pa tudi ne brani bolj pogosto, ampak pospešuje ravno s tem rednim mesečnim prejemanjem vsakdanje sv. obhajilo, kaker skušnja jasno priča. Glede spovedi pa tole pripomnimo: Naša slovenska prestava pravi: „Vsaki mesec naj se spovejo . . .“ Latinski izraz („expianto“) pove malo več: „naj izmijejo“, kar znači nekako mesečno prenovljenje v duhu. In to se tretjerednikom zelo priporoča za napredek v duhovnem življenju.

Iz tega je razvidno, kako modro skerbi vodilo za tiste, ki se ne dvigajo do višje popolnosti, da morejo zadostiti z mesečno spovedjo zahtevam vodila, pa tudi za tiste, ki se želijo vspeti na najvišjo stopinjo svetosti, s tem, da jim namigava na mesečno duhovno prenovljenje. Besede povejo, kaj morajo storiti; duh, ki veje v njih, pa svetuje, kaj še morejo. V vodilu vlada duh Jezusovega nauka, ki ga je dal bogatemu mladeniču: „Če hočeš v življenje iti, spolnuj zapovedi. — Če hočeš popoln biti . . . hodi za menoj.“

Pa tudi glede redovne molitve je vodilo silno modro vrejeno. Ko redovne osebe so tretjeredniki dolžni vdeleževati se javne cerkvene molitve. Duhovniki zadostijo tej dolžnosti s svojim brevirjem, preprosti in z delom obloženi pa z dvanajsterimi očenaši, pristavljaje vsakemu še zdravamarijo in slavo Očetu, za kar potrebujejo okoli sedem minut na dan, tako, da more te cerkvene molitve opraviti najbolj zaposleni delavec; drugi pa, ki bi radi malo več molili, pa morejo opravljati mali oficij bl. D. Marije. V slučaju bolezni so pa vseh molitev oproščeni. — Ali ni vodilo tudi v tem zelo modro sestavljeno?

S tem, kar smo dosedaj omenili o drugem poglavju, so odstranjeni poglobitvi zadržki redovne popolnosti in dani najboljši pomočki, s katerimi se doseže.

Zdaj sledi v vodilu zapoved, naj pravočasno napravijo oporoko. Ali je ta kaj v zvezi s prejšnjimi? Je in sicer v zelo lepi zvezi tako, da je ni mogoče vverstiti na drugo bolj pripravno mesto. Vse hrepenenje po popolnosti ima namen tretjerednike dobro pripraviti na zadnjo uro. Zato jih po naštetih in odstranjenih zaprekah zveličanja in po pomoških napeljujočih k svetosti, spomni na zadnji trenutek. Zapovedi, naj napravijo oporoko, se vlije tudi pravi duh z mislijo na smert in večnost. Ta misel jih oserčuje, da se morejo stanovitno truditi za popolnost in spolnjevati z veseljem prej naštete postave. — Prejšnja dva paragrafa (5. in 6.) govorita o združenju z Bogom v sv. obhajilu in v molitvi, zato je popolnoma primerno, da sledi za njima misel na združenje z Bogom po smerti v večnosti. — Poleg tega lahko še pripomnimo, da sledijo nadalje v vodilu dolžnosti do bližnjega. Oporoko je pa treba napraviti po pravilih kerščanske ljubezni; zato je zopet popolno pripravno, da stoji ravno na tem mestu pred dolžnostmi do bližnjega zapoved, naj napravijo oporoko. Tako veže ta paragraf sedmi zelo primerno prejšnje z naslednjimi. Zopet moramo reči s Pijem X.: „Postave tretjega reda so izverstno vravnane.“

Pojdimo v tem dokazovanju dalje. V vodilu sledijo predpisi za socialjno ali družabno življenje tretjerednikov. Tretjeredniki ne živijo sami za se, ampak mej svetom v raznih okoliščinah in različnih razmerah. Zato mora vodilo povedati, kako naj se vsak v svojem stanu posveti in doseže popolnost. Tudi v tem oziru je vodilo mojstersko vrejeno.

Najbolj navadna in najstarejša vstanova družabnega življenja je družina. In v družini živijo navadno vsi tretjeredniki: ta je oče, mož, gospodar; ona je mati, žena, gospodinja; drugi so otroci, sinovi, hčere, strici, tete, zeti, tašče, posli, delavci. In če ne spadajo v družino, ali so sami za se, pripadamo v večjo družino, ki se imenuje župnija, občina, dežela, narod, država.

Zato se obrača vodilo najprej na družinsko življenje in daje postavo: „V domačem življenju naj si prizadevajo drugim dajati lep zgled, pospeševati pobožnost in vse kar je dobrega.“ Zelo splošna postava, pa obsega vse! Terdno se deržeč načela, da je sleherni človek ud človeške družbe z gotovimi pravicami in dolžnostmi, zahteva, naj ima vsaketeri svoj stan in poklic, v njem pa resne življenske naloge. Za lene in brezposelne tretji red ni; že sv. Frančišek je imenoval lenega brata „brat muha“, ki le je od truda družih, sam pa nič ne dela. Ravno tako ne sme terpeti

tretji red, da bi se vanj vsedle „sestre muhe“, ki povsod posedajo, vse oblezejo in obližejo, nikomer pa nič ne koristijo. Takih ne pustiti blizu, da ne bodo lepote tretjega reda zamazale. — Za vsakega tretjerednika veljajo načela:

1. Sleherni naj v svojem stanu tako živi, da bo vsem drugim vzor ali ogledalo lepega življenja.

2. Vsakedo naj vestno opravlja svoje stanovske dolžnosti, pa naj ne pozabi, da je vstvarjen za Boga in da mora pobožno živeti in se posvetiti.

3. Pospešuje naj po svojih močeh in svojemu stanu primerno vse dobro.

4. Odstranjuje naj slabe časopise od sebe in od drugih, dobre naj bere in širi. O tem piše Pij X. sledeče: „In da ta čednost“ (t. j. sv. vera) „ne bo v nevarnosti, naj se zderže branja škodljivih knjig in časnikov; spise pa, ki vero branijo, naj ne le prebirajo, temuč tudi skerbe, da se mej ljudi spravijo in razširijo.“ —

Če se po tem sleherni vpraša, kaj mu je storiti, da bo tem zahtevam zadostil, bo našel toliko v vodilu tretjega reda, da ne bo nikedar mogel reči, da vodilo premalo zahteva.

Po tem splošnem navodilu za družabno življenje tretjerednikov, se spusti vodilo bolj v posameznosti. Temelj prijetnega življenja mej seboj je prava ljubezen, prepiri so pa vničujoča sila družabnosti. Zato hoče vodilo to razmerje vravnati in vkaže: „Skerbno naj gojijo blagovoljno ljubezen mej seboj in do družih in naj skerbe, kjer jim je mogoče, da se poravnajo prepiri.“ Kako malo besedi, pa kako veliko obsegajo!

Občevanje z ljudmi doma in drugod se verši z govorjenjem. Zato je prav primerno, da je tu vverščena zapoved, ki zadeva posebno jezik. Nepotrebno priseganje, gerdo govorjenje (tudi v šali), kletve in kar je temu podobnega, je prepovedano. — Da je naše govorjenje prav vrejeno, je treba zelo truditi se. Najboljši pomoček za berzdanje jezika je vsakidanje spraševanje vesti, zato je tako večerno spraševanje vesti za tretjerednike zapovedano. S tem je odperto lepo polje notranjega in zunanjega zatajevanja.

Nadalje sledi v vodilu opomin, naj bodo tretjeredniki, če morejo, vsaki dan pri sv. maši in zapoved glede mesečnih shodov. Navidezno bi se zdelo, da spada sv. maša k odstavku o sv. zakramentih in mesečni shodi k molitvi, in vender je Leon XIII. to dvoje postavil mej družabne dolžnosti, ne mej dolžnosti do

Boga. Imel je za to modre razloge. Sv. maša in mesečni shodi tretjerednike mej sebojno družijo, kakor so se družili prvi kristijani v nauku aposteljev in v lomljenju kruha, da so mogli biti enega serca in enega duha. Sv. obhajilo in molitev družita tretjerednike na znotraj z Bogom, sv. maša in shodi pa na zunaj z Bogom in z bližnjim. — Tretjeredniki so redovne osebe. Osebam v samostanih je zapovedana sv. maša, ki se imenuje konventualjna (samostanska) in se opravlja vsaki dan v pričo cele družine. Poleg tega imajo vsaki teden svoj shod (capitulum culparum). Tretjerednikom nadomestuje obojno vsakidanja sv. maša in mesečni shodi. —

Prava ljubezen se kaže v delih. Zato zahteva vodilo od tretjerednikov delavno ljubezen s tem, da jim zapoveduje zlagati miloščino, katero naj dajejo v skupno blagajno po svojih močeh. Delavna ljubezen se razodeva z obiskanjem bolnih udov in po smerti, da se vdeležijo pogreba in molijo za pokojne ude.

Drugi odstavek družega poglavja konča kakor prvi z mislijo na večnost in spominja tretjerednike, naj se razteza ljubezen tudi preko groba, ter naj jih pri zgubi njihovih dragih podpira upanje, da se v nebesih zopet snidejo.

Iz tega, kar smo povedali o drugem poglavju vodila, vsakdo lahko sprevidi, da je tudi to poglavje zelo modro vrejeno in da pelje ude, ki imajo dobro voljo, po lahkem in prijetnem potu do visoke svetosti.

Sv. oče Pij X. je temu poglavju v svojem pismu dodal ne-ketera posebna določila, ki naj tu dobesedno sledijo:

„In da ta čednost ne bo v nevarnosti, naj se zderže branja škodljivih knjig in časnikov; spise pa, ki vero branijo, naj ne le prebirajo, temuč tudi skerbe, da se mej ljudi spravijo in razširijo; zraven tega naj bodo koliker mogoče, pri službi božji vsak v svoji župni cerkvi in naj pomagajo župnikom mladino in nevedniše ljudi učiti kerščanski nauk. Svoje zaderžanje pa naj tako vravnajo, da se bodo kar najbolj mogoče držali kerščanskega življenja. Naj si torej prizadevajo zderžati se mehkužnosti, pojeдин, prešernih gledaliških iger, naj hodijo pogosto k spovedi in k svetemu obhajilu, družini in sosedom naj bodo v zgled, zašle naj skušajo na pravo pot privabiti. Pred vsem pa naj pomnijo tretjeredniki, da bodo malo vredni tega imena, če ne bodo goreči v ljubezni do Boga in do bližnjega in če ne bodo razodevali tiste čednosti

ko posebnega znamenja svojega reda, ki se je v nji serafinski očaj čudovito odlikoval. Ker pa je dokaz ljubezni opravljanje dejanja ljubezni, so dolžni vso svojo dobro voljo tovarišem in drugim skazovati, skerbeti, da se poravnajo razpori, bolnike naj obiskujejo, vbožniše sè zloženim denarjem podpirajo, sploh naj si prizadevajo vsa dela vsmiljenja opravljati.“ (Dalje prih.)

Kako more Bog to dopustiti?

P. H. B.

(Dalje.)

Nešetokrat si že slišal, da Bog nravno zlo, greh, neskončno sovraži. Učitelji duhovnega življenja pravijo, da bi bil pripravljen še večkrat vmreti, ke bi mogel sè svojo smertjo grehu konec narediti. Ali ga mari ne more? To moč mu odrekati bi se reklo tajiti njegovo vsemogočnost. Da, on more sè svojo vsemogočnostjo preprečiti vsak tudi najmanjši greh. On bi bil mogel obvarovati naše perve stariše greha, s katerim so pehnili sebe in nas iz raja in izkopali studenec, iz keterega izvira vse naravno in nravno gorje in zlo. Zakaj je rajši poslal svojega edinorojenega Sinu na svet, da sè svojo smertjo zopet vzdigne padlega človeka? Zakaj ga ni rajši prej deržal, da bi ne bil padel in sè svojim padcem povzročil tako strašnih posledic za se in za druge? Kaj pa če bi midva, namestu da Bogu vest izprašujeva, jo rajša pervim starišem in sebi malo izprašala? Morda pri tem dobiva odgovor na stavljena vprašanja.

Gotovo ti je iz zgodeb sv. pisma znan najstrašnejši polom in poraz, ki ga je človeški rod zapeljan po peklenki kači gdaj doživel. Znano ti je, kako sta se Adam in Eva po tem usodepolnem porazu plaha skrila pred Gospodom, s katerim sta prej tako prijateljsko občevala. Njegov klic: „Adam, kje si?“ ki jima je bil prej klic dobrodošlega prijatela, ju je po tem polomu pretresel do mozga. Kaker človek, ki ga je zalotila in zgrabila roka pravice pri nepoštenem delu. Drug za drugim sta se začela jecaje izgovarjati: „Žena, ki si mi jo dal za tovarišico, mi je dala od drevesa in sem jedel . . .“ — „Kača me je zapeljala in sem jedla.“ Torej na ženo zvrča Adam krivdo in na kačo Eva. Ni eden ne

drugi si pa ne derzne reči: „Gospod, saj bi ne bilo prišlo do tega, ke bi bil ti v onem osodnem trenutku pustil omahniti najini roki, da bi se ne bili stegnili po prepovedanem sadu.“ Zakaj nista tega Gospodu rekla? Zato, ker sta dobro vedela, da ju je bolj ko zadosti oborožil za boj proti nraavnemu zlu, grehu. Če sta kljub temu podlegla skušnjavi, nista po božji krivdi, ampak deloma po zapeljanju, največ pa po zlorabi svoje lastne proste volje, ki je bila takrat že po naravi, še bolj pa po milosti mnogo bolj h dobremu nagnjena kaker pa k hudemu. Zato sta pa tudi žalostna sicer, a vender vdano sprejela zasluženo kazen.

Gotovo si že keterikrat bral o kaki sodni obravnavi. Obtoženec se zagovarja in izgovarja kaker ve in zna, toda kaznivo dejanje, ki je je storil, mu je preveč jasno dokazano, da bi je mogel od sebe odvaliti. V samotni sobici čaka, da ga povedejo k zadnji razpravi, ketere konec bo v najboljšem slučaju večletna ječa. Pri tej misli ga zazebe pri sercu. Nekaj tjednov preiskovalnega zapora mu je bilo tako neznansko dolgih in pustih. In zdaj ga čaka še mnogo slabše stanovanje mej temi pustimi zidovi za več let, pa še to le v najboljšem slučaju. Pri tej moreči misli se marisgdo verže na terdo ležišče, prikliče si v spomin dogodke žiyljenja in vse tiste, o kterih meni, da so krivi njegove žalostne osode, ter prekolne vse po versti in vsacega posebej. Prekolne svojega neznanega očeta, prekolne svojo nezakonsko mater, prekolne svoje pohujšljivce in zapeljivce, prekolne morda dan svojega rojstva, morebiti Boga Stvarnika samega; a težko je dobiti hudodelca, ki bi tako globoko padel, da bi Boga za to preklinjal, ker mu ni zabranil onih dejanj, radi kterih ga čaka obsodba. Pregloboko je zarisana v njegovo kosmato vest zavest, da je bila to njegova, ne božja dolžnost, da tedaj vsega tega ni Bog kriv, ampak on sam in tisti, ki niso storili, kar so mu bili dolžni storiti.

Tako se vsa človekova vest in zavest vpira misli, da bi Bog imel kaj pri grehu ko takem opraviti, pa naj bi ga v kakem razburjenju usta še tako dolžila. Človek ve, da je tudi po grehu, ko je volja sicer ranjena in meso vporno, še zadosti oborožen proti nraavnemu zlu, saj ga krepča in podpira milost; ve in čuti, da je potem tudi njegova in ne božja krivda, če se dá od njega premagati.

Morda mi boš pa rekel: Rad verjamem, da Bog pri grehu ko takem nima nič drugega zraven kaker to, da ga ne prepreči, temuč dopusti; verjamem tudi, da tako ravnanje ne nasprotuje

nobeni njegovih lastnosti in dosledno tudi njegovemu bistvu ne. Zdaj bi pa še rad vedel, kaj potem, če bi Bog vendar le kak greh preprečil oziroma ga ne hotel dopustiti? Ali more to storiti? — Gotovo!

Ali kako? Tako, da podeli duši nenavadno ali vspešno milost, kateri se človek ne more vstavljati, čeprav je njegova volja še zmirom prosta. S tako milostjo človek res premaga skušnjavo, mej tem kè je ne bi premagal z navadno milostjo, četudi bi ta sama na sebi zadostovala. Vsaka milost je namreč zadostna, ni pa vsaka vspešna, izdatna. Zadostna milost ostane zgolj zadostna in ne doseže namena, ker človek ne sodeluje ali se ji celo vstavlja. Keder pa Bog podeli večo nenavadno ali vspešno milost, tedaj se pa še tako spačen človek odverne od hudega ter vname za dobro, in sicer popolnoma prostovoljno, dasi le vsled vpliva nenavadne božje pomoči.

Če je pa temu tako, zakaj pa Bog na ta način ne prepreči vseh grehov, ki jih tako sovraži? Tega pa jaz ne vem, njega vprašaj! Skoro gotovo ti bo po človeško povedano odgovoril: „Kaj misliš, da sem jaz zato tu, da bom človekovo lenobo podpiral? Vstvaril sem ga brez njegovega zasluženja. Nebesa sem mu odločil za večno dediščino. S prosto v dobrem vterjeno in še z milostjo močno podperto voljo bi si jo bil z lehkoto pridobil. Ni hotel, vse je zapravil in še tak strašanski dolg naredil, da bi ga sam nigdar ne mogel plačati. Vsmilil sem se ga. Sè svojo kervjo sem mu plačal dolg in mu zopet priboril pravico do nebeške dediščine ter mu dal sredstev zadosti in več ko zadosti, da bi se mogel zveličati. Zdaj naj ga pa poleg vseh teh velikih, nezasluženih milostih še takorekoč za lase vlečem od greha proč proti nebesom!“

In če ga nadalje vpraša: „Gospod, zakaj pa neketerim deliš tako moč, take milosti, da nikoli v noben vsaj velik greh ne zabredejo,“ ti bo najberž, po človeško kajpada govornjeno, odvernili: „Radovednež, to je moja stvar! Keder bom komu odrekel, kar sem dolžan, naj se začudeno vprašuje, kako to ali celo pritoži. Dokler pa vsakemu dam, kar sem obljubil in kar potrebuje, naj se nikar ne pritožuje in naj nikar nevošljivosti ne kuha, če drugim velikodušno kaj naveržem. Mari kaj briga berača, če dobi samo deset vinarjev, kjer je njegov tovariš dobil krono.“

Po človeško govornjeno, pa resnično! Bog da vsakemu zadosti milosti, da bi se lahko greha varoval, ako bi le hotel. Če

se ga ne, če pade, Bog ni kriv, dasi bi mu lahko dal tako milost, da bi gotovo ne padel. Ako mu jo odreče, mejtem ko je drugemu da, mu ni storil nikake krivice. Kar je več ko zadosti, to deli komer sam hoče in koliker sam hoče. Temu naverže in tako prepreči greh; onemu ne in tako dopusti greh. Zakaj pa dopusti, tega mi v večini slučajev ne vemo. To pa vemo, da Bog nič ne dela slepo, tja v en dan. Tako delati za človeka ni častno, kaj še le za Boga. Čisto skriti pa božji razlogi tudi glede tega niso. Zgodovina večkrat vzdigne zaveso in odgovori človeku na njegov pol začudeni pol nepoterpežljivi „Zakaj“ tako, da se ga sramuje.

Morda so tudi otroci prvih starišev, ko so jih slišali pripovedovati o nekedanji sreči in še niso jasno razumeli obljube o prihodu Mesije keterikrat vzdihnil: „Zakaj je Bog to dopustil?“ Nam to ni več uganka. Namestu prvega Adama smo dobili Kristusa, družega boljšega Adama, boljšega na sebi, boljšega do nas. Pervi je bil iz ila zemlje, drugi nevstvarjena večna Beseda božja. Pervi nam je zapravlil bogato dediščino, drugi nam jo je zopet priboril, ne z besedo, ampak z lastno dragoceno kervjo. Pervi nam je zaperl raj, drugi ga nam je zopet odperl. Sploh taka čuda je Bog naredil iz prvega peklenskega nestvora, greha, da sv. Cerkev sama veselo poje na veliko soboto: „O srečna krivda, ki si imela takega Rešenika! Takega in tolikega Odrešenika!“ Namestu prve matere Eve smo dobili drugo, boljšo mater Marijo. Ona je sokriva, da je tudi nas peklenska kača pičila, ta ji je glavo sterla. Ona je zapeljala Adama, da nam je zapravlil pravico do nebeške posesti, ta je rodila njega, ki nam jo je nazaj pridobil. Po grešni človeški materi smo dobili brezmadežno božjo in svojo mater.

Ke bi bil očak Jakob vedel, kaj se je zgodilo ž njegovim ljubljencem Jožefom, ko so mu prinesli njegovo kervavo suktnjo, bi bil morda v prvem trenutku tudi vzdihnil: „Zakaj je Gospod to dopustil, to sramoto moji hiši, da bratje prodajo brata?“ Pozneje pa, ko je prodani Jožef postal rešitelj njegove hiše ob času hude lakote, bi se bil gotovo sramoval svojega „Zakaj.“ — Brez dvojbe bi bil Gospod Judeža z večo, to je vspešno milostjo lahko odvernol od najbolj vmazane kupčije, kar jih je svet gdaj videl. Pa če bi ga bil, bi ne bila tekla Odrešenikova kri. Če bi pa ona ne bila tekla, bi mi še denes zdihovali pod suženjskim jarmom hudobnega duha. — Ke bi bil Bog izvil iz rok kervoločnih trinogov morilno orodje, ki je pomorilo tisoče in tisoče prvih kristijanov, bi sveta Cerkev ne imela one zlate dobe svoje

zgodovine, ki je tako jasen dokaz njenega božjega izvora, ki še denes deluje kot mogočni magnet, v katerem se zgublajo sovrážne strele in kateri še denes tisoče nase vleče. Ko je morilčeva roka v Sarajevem tako dobro pogodila dragoceni žertvi, je šel od ust do ust bolesten vzdih: *Zakaj?* Takrat je pisavec teh verst v pridigi rekel: „Morda nam bo zgodovina, morda šele večnost odgernila zastor in nam rekla *Zato*.“ Ali se ni zgodilo prvo prej, kaker smo si mislili. Denes gre že od ust do ust, vsaj tistih, ki kaj mislijo: „Kri Ferdinandova in njegove plemenite soproge se je skazala in se skazuje kot rešilna kri Avstrije. Ž njo smo dobili v nebesih, kar terdno upamo, dva mogočna zagovornika naše pravične stvari, na zemlji pa močno vez, ki je v najnevarnišem času, ki ga je Avstrija gđaj videla, spojila vse njene razdvojene narode takorekoč v en sam narod, ki po junaški brambi svoje skupne matere z enako ljubeznijo kervavi in vmira zanjo.“

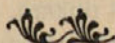
Podobnih zgledov, iz katerih bolj ali menj jasno odsevajo razlogi božji za dopustitev npravnega zla, greha, bi mogli nabrati tako iz zgodob sv. pisma, kaker iz cerkvene zgodovine še nešteto. Pri pogledu na te krasne umotvore, ki jih je vsemogočna roka božja že naredila iz blata greha in jih še dela, so mnogi bogoslovci mislili in še mislijo, da je svet, ki je poln dopuščenih grehov, popolniši kaker brez njih.

Iz tega seveda ne sme nihče sklepati, da Bogu priliko daje dobro delati, če greši. Radi tega ni hudobija in gerdobija greha prav nič manjša. Je mari požigavec zato menj grešil, če je tisti, kateremu je požgal, novo lepšo hišo sezidal? Ali bo krivda Italijanov kaj manjša, če bodo gđaj na Sv. Gori in na Sv. Lušarjih lepše cerkve stale, kaker prej? Ali je pijanec kaj menj gerd, ali kaj bolj opravičen, če jaz ob njegovem pogledu abstinent postanem? Ali ima morilec našega rajnega prestolonaslednika zato kaj manjši greh, če avstrijski narodi po tej plemeniti, nedolžni kervi spojeni kaker en mož branijo skupno domovino in nje prejasno vladarsko hišo?! Ne, vsi ti dobri nasledki greha so božje, ne grešnikovo delo, zato na hudobiji greha prav nič ne spremenijo.

Zdaj veš, dragi moj, *zakaj* Bog npravno zlo, greh, dopusti. Res da nam „*Zato*“ ni vselej tako jasen, kaker v zgoraj navedenih in še sto in sto drugih slučajih, a to naj te ne vznemirja. Modrijan Sokrat se je nekoč tako-le izrazil o nauku modrijana Heraklita: „Kar sem v njih razumel, se mi dopade in jaz mislim, da bi se mi drugo nič menj ne dopadlo, ke bi le razumel.“ Če

je mogel Sokrat to reči o Heraklitovem nauku, nauku vmerljivega in zmotljivega človeka, ki tu nekaj resničnega pove, nekaj dobrega stori, drugje lahko kaj napačnega terdi in slabo dela, pa se boš mari ti z nekako negotovostjo vpraševal: „Kako more Bog to dopustiti?“ Ti, ki praviš, da veruješ v Boga vseмогоčnega, neskončno dobrega, o katerem pravi sv. Avguštin, da bi nigdar ne dopustil v stvareh kaj slabega, če bi iz njega ne mogel storiti kaj dobrega. Ne bodi maloveren, saj veš, kedo je tisti, ki veruješ vanj; veš, kedo je tisti, ki mu moreš in smeš popolnoma zaupati.

(Konec prih.)

Za praznik sv. Elizabete Ogerske.

Keteremu vernemu katoličanu ni znano ime te ljubeznive svetnice?! —

Obhajali smo njen godovni dan, praznik tiste, ki je v svojem življenju žarela v čisti ljubezni do Boga, v delavni vsmiljeni ljubezni do vsacega človeka.

Kaker spomin vernih duš, tako govori tudi god sv. Elizabete letos še bolj priserčno in milo našim dušam. — Njeno življenje poznamo. Brali smo, kajne dragi bravci, pobožne brave, gotovo že večkrat knjigo, ki jo je izdala Družba sv. Mohorja za leto 1882. Naše Cvetje je pa opisalo ljubo sv. Elizabeto, patrono tretjega reda takoj v 2. tečaju l. 1881. Znamenitne dostavke h temu življenjepisu je prinesel za sedmo stoletnico njenega rojstva l. zvezek 25. tečaja l. 1908. Duhovno branje o sv. Elizabeti nas vselej globoko gane, nehote moramo vzdihniti pri sebi: „Moj Bog, kako veličastna, kako lepa duša! Zahvaljen bodi, da si ž njo oveselil in obogatil sv. kat. Cerkev!“

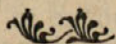
„Križana vsmiljenost!“ To je ob kratkem njeno življenje. In zares. Ali je sploh mogoča še kaka bolečina, ki je ne bi bila občutila ona ko ljubeča hčerka, ko nežna ponižna zaročenka, ko zvesta zakonska žena in mati, ko mlada vdova? Zgodaj je okusila grenkosti življenja; križ zatajevanja je nosila do smerti. Ne tajimo, da je vživala mnogo veselja in tolažbe ob strani nad vse ljubeznivega zvestega moža. Toda čim večja, čim priserčniša je bila njena zakonska sreča, tem hujša je bila britkost in žalost,

ko je komaj dvajset let stara že postala vdova, oropana ljubezni in varstva tako blagega „brata“, kaker je priprosto in nežno imenovala svojega Ludovika. Ko je zvedela, da je v Gospodu ljubljeni mož in varih mertev, se kar ni mogla vtolažiti. Nepričakovana zguba ji je pretresla vso dušo: „O Gospod moj Bog,“ je klicala, „Gospod moj Bog, zdaj je ves svet mertev za me, ves svet in vse, kar ima sladkega v sebi.“ — „On je vmerl, vmerl, vmerl!“ — „Zdaj sem vse zgubila! O moj preljubi brat, o prijatelj mojega serca, o moj dobri in pobožni mož, ti si torej vmerl in si me pustil v siročini! Kako bom živela brez tebe? Ah jaz vboga, zapuščena vdova, jaz nesrečna ženska! Tolaži me ti, ki ne zapuščaš vdov in sirot! O moj Bog, potolaži me! O moj Jezus, podpiraj me v moji slabosti!“

In Gospod, h kateremu se je zatekla v trdnem upanju in živi veri, jo je podpiral in tolažil sè sladko milostjo. Vdano je nato sprejela križ, pomirila se je njena poterta duša, od božje ljubezni okrepčana močna žena si je prostovoljno naložila še novo zatajevanje, nov križ: odpovedala se je gradovom in vsemu premoženju, po zgledu asiškega očaka sv. Frančiška si je izvolila radovaljno popolno vboštvo.

Križarske vojske se je bil vdeležil njen blagi Ludovik, vmerl je na poti v Sv. Deželo v najlepši dobi, bilo mu je 27 let. Prav ta okoliščina iz življenja ljube sv. Elizabete nas letos prevzema s posebnim sočutjem in ginjenjem, ko se obenem spominjamo tisočerih krepkih mladih mož, ki so dali življenje za časno domovino, ko mislimo na tisočere mlade vdove in sirotice. O da bi bila smert tem junakom, kaker je bila čednostnemu Ludoviku, prehod v boljšo domovino! O da bi vse žalostne in poterte sirote in vdove iskale tolažbe v živi veri! Na drugi strani pa nič menj goreče želimo, da bi tiste duše, katerim je dobri Bog naklonil časno premoženje, po svojih močeh in razmerah posnemale vsmiljenost naše sv. Elizabete. Vbozim pomagati, žalostne tolažiti, siromakom streči, zaradi Kristusa križanega izverševati dobra dela: to je bilo poleg zatajevanja, poleg zakonske in materinske ljubezni opravilo in življenje sv. Elizabete.

O vredna hči sv. Frančiška, ti vnemaj serca za pravo ljubezen, ti dvigaj vse žalostne, ti vse sirote tolaži! *P. E. B.*

Smert odličnega frančiškana.

Dne 12. novembra je v Londonu zatisnil telesne oči prečastiti p. David Fleming, iz angleške frančiškanske redovne okrajine, posvetovavec pri sv. rimskem sedežu in sicer v kongregaciji sv. oficija ter v komisiji za učenje sv. pisma. Bil je globoko in vsestransko izobražen mož, zlasti je temeljito poznal zgodovino anglikanske cerkve ter sedanje verske, cerkvene in družabne razmere. Zelo vnet je bil za študij sv. pisma in sploh za vse bogoslovne in modroslovne vede. Pri vsem tem pa je bil jako skromnega in ljubeznivega značaja. Ko je leta 1901. 21. avg. vmerl prečastiti p. Alojzij Lauer, generaljni minister manjših bratov, je bil dne 31. avg. imenovanega leta učeni in pobožni p. David izvoljen za generaljnega vikarija ter je vladal frančiškanski red kaj spretno do binškoštnega kapiteljna l. 1903. Gotovo bi bil izvoljen tudi za generaljnega ministra, ako ne bi sv. oče Leon XIII. želeli, da naj ostane prost na razpolago sv. apostoljskemu sedežu. Takrat se je že govorilo, da postane kardinalj sv. Cerkve. To se sicer ni zgodilo, pač pa je prevzemal razne posle pri rimskih kongregacijah. Leon XIII., Pij X. in Benedikt XV. so visoko cenili njegovo modrost in spretnost ter mu izročili mariskako odgovornosti polno opravilo. Skušeni in previdni mož je vsako težavno nalogo izvršil na veliko zadovoljnost vseh dobromislečih. Naj blagi pater, ki je bil tako vdan sv. Cerkvi, vživa blaženi mir pri večnem Poglavarju sv. katoliške Cerkve!

Marijina mašna družba.

Marijina mašna družba ali zveza je svojim članom priredila za letni spominek knjižico sv. Antona Padovanskega. Kratek življenjepis tega mogočnega priprošnjika in razne molitve k njemu so vsebina knjižice. V njej se nahaja tudi „Slavospev sv. Antona“, ki je prestavljen na slovensko po latinskem izvorniku ter se vjema ž njim ne le glede na vsebino, ampak tudi glede na stopice in rime. (Prevod oskerbel p. Evstahij Berlec, vglasbil č. gosp. Fr. S. Spindler.) Naj bi naše ljudstvo slavospev, ki je z odpustki obdarovan, pobožno popevalo in velikega čudodelnika marljivo na pomoč klicalo! Člani, ki knjižice še niso prejeli, naj se oglasijo osebno ali, kjer je več udov skupaj, po poverjeniku. Naslov:

Marijina mašna zveza pri oo. frančiškanih v Mariboru. Družbenikom priporočamo, da pridno razširjajo to mašno zvezo v božjo in Marijino čast in v največo korist nevmerjočih duš. P. E. L.

Družba sv. Mohorja.

„Cvetje“ je zadnje čase vsako leto prineslo kratko naznailo Družbe sv. Mohorja, ko so se pričele razpošiljati družbene knjige. Letos je seve za to že prepozno, ker so se knjige že večinoma razposlale, preden je izešel zv. 6.—8. ko nadaljevanje tečaja. Nikaker pa ni prepozno priporočiti naše ljube in slavnoznane Družbe, ki je že dala toliko duševne hrane našemu narodu. Slovenci! Kje bi bili mi, kakšna bi bila splošna izobrazba našega milega ljudstva, ako nam ne bi Previdnost božja obudila mož, ki so zasnovali to Družbo?! Koliko nadarjenih mladeničev so pred vsem njene knjige navdušile za učenje! Nismo zadnji mi Slovenci v lepi in mogočni Avstriji, za to se imamo v prvi versti zahvaliti Družbi; da, vsakemu narodu lahko s ponosom pokažemo na Družbo sv. Mohorja. Ne samo narodna zavest, temuč tudi hvaležnost tirja, da se Družbe tudi zanaprej zvesto oklepamo vsi Slovenci, da število njenih udov ne bo nazadovalo, čeprav živimo v težkih časih. Družba sv. Mohorja naj bo tudi v bodoče skupna vez, duševna mati našega naroda!

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporoča rajni prečastiti p. David Fleming, bivši generalni vikarij reda manjših bratov, nadalje pokojni udje III. reda

1) skupščine svetotrojiške:

Anton Vogrin, predsednik trojiške moške skupščine, Elizabeta Rojko iz Vurberga, Alojzija Petek iz Polenšaka, Marjeta Zakešek, Jera Krojač, obe od Sv. Ruperta v Slov. Goricah, Mihaelj Baša iz Cmureka (padel na severnem bojišču), Franc Kramperger od Sv. Urbana v Slov. Goricah (padel ob Soči), Marija Kurnik iz Kremperga (63 let v tretjem redu), Lena Ošljaj, Ivan Ošljaj, Suzana Benkovič, Marjeta Berdin, Magda Meričjak, Terezija Kramberger: vsi ti iz Bogojine;

2) skupščine pri Novi Štifti na Dolenjskem:

Marija (Marg. Kort.) iz Gor. Lazov, Uršula (Elizabeta) Močnik iz Zamosteca.

Priporočamo vse pokojne, ki so se zadnji čas sè sveta ločili!

Rimsko-frančiškanski koledar za leto 1915.

Mesec december ali gruden.

1. sreda: post, spomin vseh rajnih treh redov sv. Frančiška, P. O. 2. četrtek: sv. Bibijana, d. m. 3. petek: post, sv. Frančišek Ksaverij, sp. 4. sobota: sv. Peter Krizolog, šk. c. uč.; sv. Barbara, d. m. 5. nedelja 2. adventna: bl. Humilij, sp. 1. r.; sv. Saba, opat. 6. ponedeljek: sv. Nikolaj, šk. 7. torek: post, sv. Ambrož, šk. c. uč. 8. Sreda: brezmadežno spočetje bl. Dev. Marije, P. O., V. O. 9. četrtek: sv. Siljvester, opat; bl. Ivana Segenska, d. 3. r. 10. petek: post, prenešenje hišice bl. Dev. Marije s Tersata v Loreto; sv. Melkijad, p. m. 11. sobota: sv. Damaz, p. 12. nedelja 3. adventna: najdenje trupla sv. Frančiška. 13. ponedeljek: sv. Lucija, d. m. 14. torek: sv. Gregor čudodelnik, škof.	15. sreda (kvaterna): post, osmina brezmadežnega spočetja bl. Dev. Marije. 16. četrtek: sv. Evzebij, šk. m. 17. petek (kvaterni): post, bl. Margarita Kalumenska, d. 2. r. 18. sobota (kvaterna): post, pričakovanje poroda bl. Dev. Marije. 19. nedelja (kvaterna): bl. Konrad Ofiški, sp. 1. r. 20. ponedeljek: sv. Jozafat, šk. m. P. O. 21. torek: sv. Tomaž, ap. 22. sreda: post, bl. Hugolin, sp. 3. r. 23. četrtek: bl. Nikolaj, sp. 1. r. 24. petek: vilja božična, post. 25. sobota: Božič, R. P., V. O. 26. nedelja: sv. Štefan, m. 27. ponedeljek: sv. Janez evangelist. 28. torek: nedolžni otročiči. 29. sreda: sv. Tomaž Kenterberiški, šk. m. 30. četrtek: mej božično osmino. 31. petek: sv. Siljvester, p. sp.

Opomba: **P. O.** pomeni popolnoma odpustek za vse verne v frančiškanskih, kapucinskih, tretjeredniških in uršulinskih cerkvah.

V. O. pomeni vesoljno odvezo s popolnoma odpustkom samo za ude 1., tretjega in uršulinskega reda.

R. Post. Rimski postaja s popolnoma odpustkom.

